41-77

Akbaba

"EMEKLİLERE İKRAMİYELERİ KADAR EV KREDİSİ"
TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

Akbaba

Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ

Yıl : 55 — Cilt : 32 — Sayı : 41 * Haftalık Siyasî Mizah Gazetesi * 5 Ekim 1977 — Fiatı 250 Kuruş

ÖĞRETMENE DÜŞMAN OLUNMAZ

TÜRKİYE'YE ayak basan bir yabancı memleketimizi nasıl tanır?

Çeşitli usulleri vardır bunun... Sözgelişi, adam bizim öğretmenlerin aldıkları maaşlara baksa; bir de çarşı - pazar dolaşıp fiyatları görse, ilk soracağı şey:

— Siz öğretmenlerinizi açlığa mı mahkûm ettiniz? Olacaktır.

Türkiye az gelişmiş bir ülkedir. Kalkınmak istiyoruz, kalkınma nutukları atıyoruz; ama öğretmeni hiçe sayarak, kalkınmak, çağdaş medeniyete katılmak mümkün müdür?

İster İngiliz olsun, ister Fransız, ister Alman... Halimize baktığında belki gülecek, belki şaşıracak, belki öfkelenecek:

— Siz yüzde ellisi okuma yazma bilmez bir toplumsunuz; ama öğretmenlerinizi adamdan saymıyorsunuz, bu ne biçim iştir?.

Geliniz şurada eğri oturup doğru konuşalım:

Yıllardan beri öğretmenlerle siyasî iktidar arasında süren kavganın anlamı nedir? Öğretmenlerine düşman bir siyasî iktidar dünyanın neresinde var? Niçin öğretmenlere kıyar Millî Eğitim Bakanı? Niçin öğretmenleri sürer? Niçin öğretmenlerin ıstırabı bitmez? Niçin öğretmenler sürekli bir direniş içinde görevlerini yapmaya çalışırlar?

Anlamı nedir bunun?

Eğer öğretmensiz eğitim istiyorsak, eski Maarif Nazırlarından Haşim Paşa yapmaya kalkmıştı onu... Nasreddin Hoca'nın göle maya çalması gibi birşeydir öğretmensiz eğitim... Öğretmen olunca öğrenci olacak.. Öğrenci olunca öğretmen olacak.. Çaresiz birşey bu!..

Bugün Türkiye'de bu ikisi de var...

Ama ikisi de huzursuz...

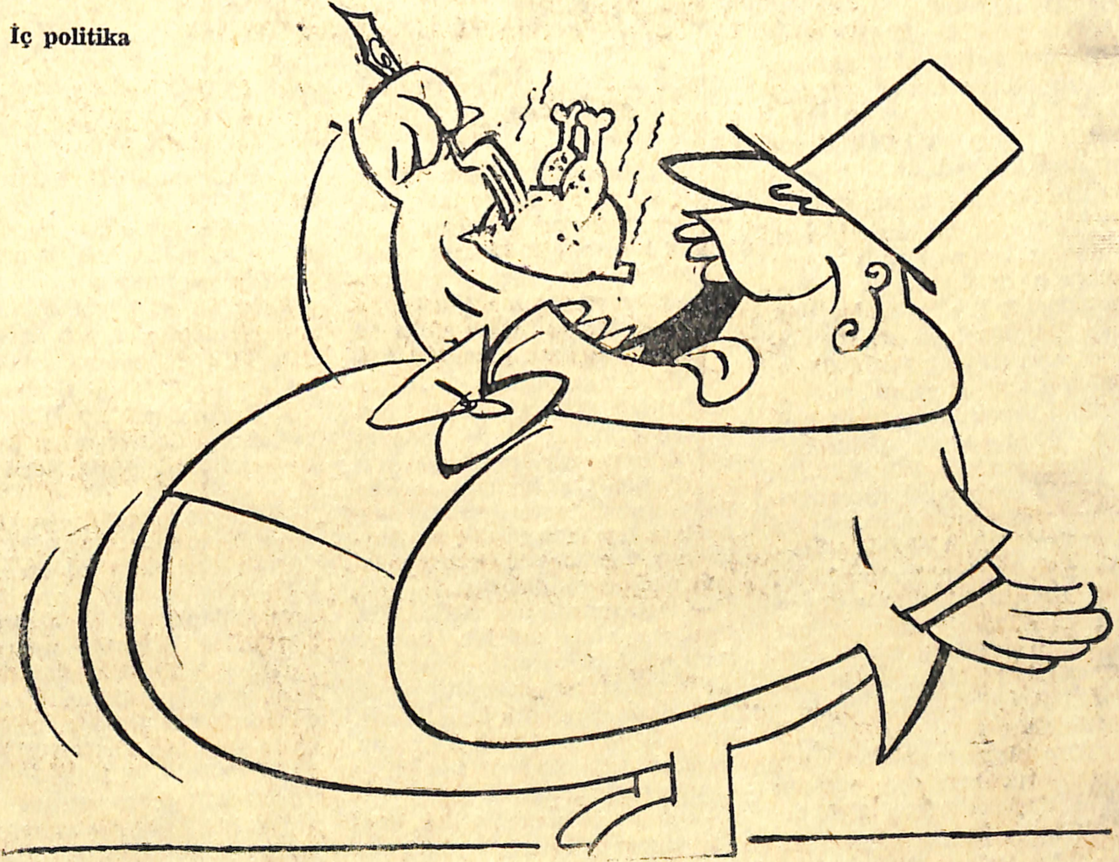
Öğrenciler meydanlara çıkarlar, yollara düşerler, işgallere, boykotlara kalkışırlar...

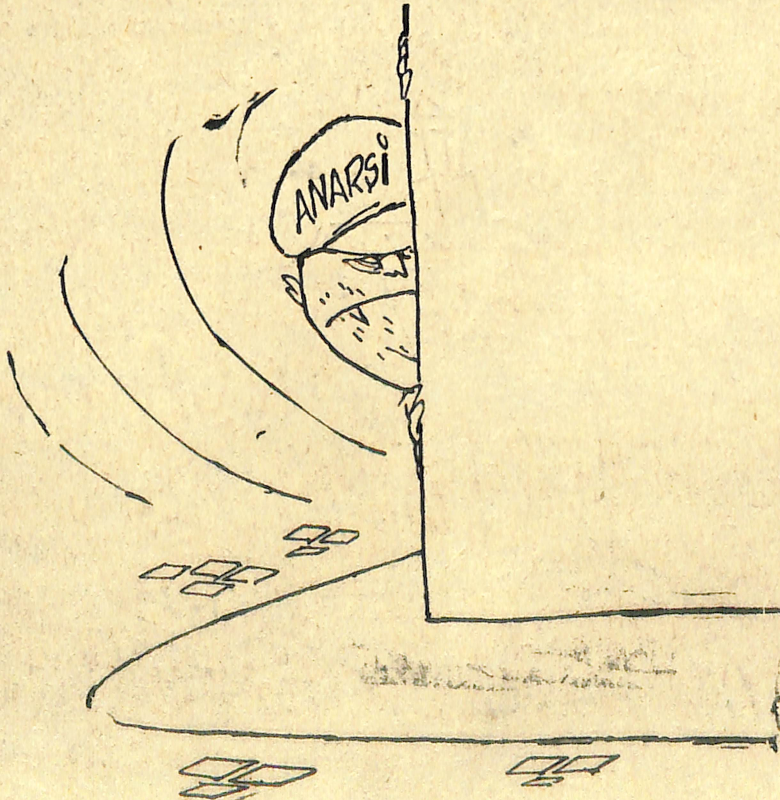
Çocuklar oturun yerinize!... diye nasihat edilir.

Ya öğretmen boykota başlarsa ne denir?

Öğretmenlerin aklı ermiyor, cahilliklerinden yapıyorlar desek olmaz.. Öğretmen aklı başında kişidir.

Öğretmenler vatanı sevmiyor desek olmaz.. Hepimize vatan sevgisini öğretmen aşılamıştır.

Köşebaşı!..

Kısacası öğretmenlerin karşısında hepimiz dikkatli olmalıyız.

Gerçekte bugün öğretmenlerin direnişi, ilericilikle tutuculuk çatışmasından başka şey değil...

— Öğretmene insan gibi yaşama hakkını sağlayacaksınız, öğretmenin ilericiliğine düşman olmayacaksınız. Türkiye'yi öğretmenin Türkiyesi'si yapacaksınız.

Öğretmen huzura kavuşursa, öğrenci de kavuşur.

Ceza ile, müfettiş ile, açığa alma tehdidi ile yıldırmaya çabalamak boşuna gayrettir. Öğretmen dize gelmeyecektir. Tersine daha dirençli olacaktır.

Çünkü hakkını arıyor öğretmen...

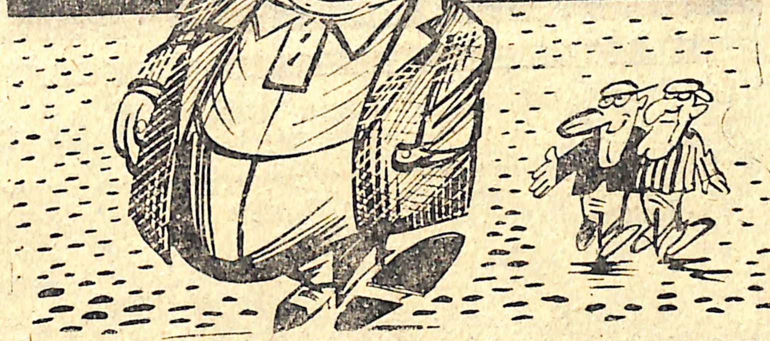
Öğretmenlerin maaşları ve ödenekleri zamanında verilemiyor...

Zaten 2000 lira ile geçinmeye çabalayan öğretmen ne yapsın?

Bu işi düzeltmenin galiba bir çaresi vardır:

«Öğretmenlerin maşları ve ödenekleri verilmeden Bakanların maaşları ödenemez..» diye tek maddelik bir kanun çıkarılsa bakın nasıl tıkır tıkır ödenir öğretmen aylıkları...

AKBABA

DOLAKLARIN büyük oğlu Amerikalarda okuyup Ziraat Yüksek Mühendisi olaraktan köye dönünce önüne gelene:

— Bu topraklara buğday, arpa ekip bire beş, altı, bilemediniz on alıp sürüneceğinize üzüm asması yapın, hem siz hem de devlet kazanır diye nutuk çekmeye başladı. Gel gör ki fıkara oğlanı öz babası bile dinlemedi.

— Anadan atadan gördüğünden şaşma deyip, oğlanın sözlerini kulak ardı ettiler. Yalnız Kör Reşit,

— Olur mu ki? Diye ikirciklendi,

Dolağın oğlu da,

— Olur hemi de alâ olur, tarlalardan beş senede aldığını buradan bir senede alırsın, bu toprak bağ toprağı diye yüreklendirdi. Onbeş yıllık helâli Hesna Karı karşı çıktıysa da Kör Reşit,

— Eh, ekelim bakalım, dedi.

Dolağın oğlu da yardım etti, on dönüm tarlayı bozup üzüm bağı yaptı. Aradan üç yıl geçmeden asmalar gelişip üzüme durdular. Dördüncü yıl da ilk olarak çarşıya üzüm çıkardı. Beşinci yılda üzümü kurutup öyle sattı. Millet «eyvah!» deyip de bağcılığa döndüyse de piyangoyu Kör Reşit vurmuş oldu. Kör Reşit'in cebi para görünce ayağından poturu, sırtından yamalı ceketi çıkardı Reşit Efendi oldu.

O sıralarda Demokratlar İsmet Paşayı tepe taklak edip başa geçmişlerdi. Ellidört seçimleri olacak, bizim orası da bucak merkezi, adayların biri gelip biri gidiyor. Dâva Vekili Hatıbın Sarı milletin aklına,

— Kim bizim memleketi ilçe yaparsa oyumuzu ona verelim diye bir düşünce soktu, köylü de,

— Öyle olsun hiç olmazsa kazaya gidip terleyeceğimize, kaza daki memurlar ayağımıza gelir, çoluk çocuğumuz da devlet dairesinde iş bulur diyerek Hatıbın Sarı'nın aklına uydu.

Hangi aday gelse,

— Seçimi kazanalım, vallaha da sizin köyü ilçe yapacağız diyor. Demokrat adayına,

— Siz şimdi iktidardasınız, yapın ilçe, durun başda denildi Adam bunu yukarıya duyurmuş. Zaten bizim ilçe olma işi İsmet Paşa zamanında Meclisde bilem görüşülmüşdü. Yukarıdan,

— Oyu silme versinler, kaymakama da yer hazırlasınlar diye söz vermişler. Köycek Demokratlara oy verdik, onlar da sözlerinde durdular bizim köyü ilçe merkezi yaptılar. Bizim köy ilçe olunca birden şenlendi. Önce Kaymakam, ardından da diğer memurlar sökün ettiler.

O zamana kadar köyde kira diye birşey bilinmiyordu. Memurlar çoğalınca kimi açıkgözler evlerini kargı çitiyle bölüp kiraya verdiler. Bazı evlerde de, ahır, ekmeklik, gusulhane filân alt katta olurdu. Onlar da ahırları ney temizleyip, sıvayıp daire diyerekten memurlara aylığı şu kadardan kiraladılar. Gelen cümle memuru böylecene yerleştirdik ama bu kez köyde bir alış veriş zorluğu başladı. Memur gısmının pek çok ihtiyacı oluyor. Bizler harmanları kaldırdıktan sonra şöyle bir il merkezine iner, basmamızı, yağımızı, gazımızı, tuzumuzu, beş on çift cizlavet kara lâstiğimizi alır gelir, bakkaldan alışveriş diye yalnız üçüncü cigarasıynan, lâmba fitilini alınır bilirdik. Bu memur kısmı öyle değil. Memur karıları küçücük köy bakkalında, domino ipliği, kanaviçe, naylon çorap, ruj, pamuk daha bilmem ney aramaya kalktılar. Bakkal Deli Hafız o zamana kadar arananların adını bile duymadığından şaşkına döndü. Kaymakam memleketin ileri gelenlerini makamına çağırtıp,

— Burası artık ilçe merkezidir, bir fırın, büyücek bir bakkal dükkânı, binbir çeşit cinsinden bir manifatura dükkânı açın, hem siz kazanırsınız, hem de memur arkadaşlarla halk ihtiyacını karşılar diye sıkıştırıyor.

Ama çağırılanlar,

— Aman Kaymakam Bey, anadan atadan gördüğümüzden şaşamayız, bizim işimiz toprağınan dediler, yalnız eskinin Kör Reşit'i, yeninin Reşit Efendisi bağlardan kazandığı paraya güvenerek,rek,

— Olur mu ki? Diye ikirciklendi.

— Ne demek olur mu? Dedi Kaymakam, hele sen işe bir giriş biz hep yardımcı oluruz,

Reşit Efendi köyün orta yerinden bir arsa aldı, altı dört dükkân, üstü otel olacak şekilde inşaata girişdi. Helâli Hesna Karı,

— Aman herif burası kör bir yer, dükkânları anladım ya, otel n'olacak? Dediyse de, Reşit Efendi,

— Köylü kısmı ilçeye inince yatar deyip kesti.

Reşit Efendinin inşaatı bitti. Dükkânlardan birine manifatura eşyası, ikincisine bakkaliye, üçüncüsüne de inşaat malzemesi kondu. Dördüncü dükkân fırın olacak şekilde yapılmıştı. Orada da fırın açıldı. Dükkânların üstüne de kocaman YENİ TURİSTİK PALAS yazıldı. Yıl demeden Reşit Efendi inşaata yatırdığı parayı çıkardı. Eski evini yıktırıp iki katlı bir ev yaptırdı. Üstünde kendi oturdu, altını savcıya kiraya verdi. Aradan iki yıl geçmeden eskinin Kör Reşit'i, yeninin Reşit Efendisi, Reşit Bey oldu.

Bizim köy ilçe olduktan sonra çabucak gelişti. Hatıbın Sarı Belediye Reisi oldu. Her seçimde ilçemiz yeni bir eser kazanıyordu. Adaylar seçimden seçime gelip, havası çalan çingen zurnası gibi,

— Bi oy istemeye gelmediiiik! Gerçekleri millete anlatmaya geldiiiiik! Diye yüksek perdeden nutuklarına başlıyorlar sonunda da,

— Kıymetli hemşerilerimiz, aman oyunuzu bize verin, diye yalvar yakar oluyorlardı. Hatıbın Sarı, muhalefet adaylarına yüz vermiyor, iktidar adaylarına da.

— Madem bize bunu yaptıracaksınız, seçimden önce yaptırın diye diretiyorlardı. Elli yedi seçimlerinde bir hastahane yapıldı, arkasından da bir doktor geldi. Doktor gelir gelmez,

— Buraya bir eczane gerek dedi, ileri gelenlere, bir eczane açın dedi, ileri gelenler,

— Yok yiğenim biz anadan atadan gördüğümüzden şaşmayız, dediler yalınız, eskinin Kör Reşiti, yeninin Reşit Beyi,

— Olur mu ki? dedi,

— Niye olmıyacakmış, dedi doktor,

İkisi ortak olup bir eczacı tutup, eczaneyi açtılar. Doktor her gelen hastaya üç yüz liralık, beş yüz liralık ilâç yazıyor, özel muayene de yapsa para almıyordu. Çevrede, «Muayene ücreti almayan iyi doktor» diye namı çıktı. Bedava sirke baldan tatlıdır demişler, bedavayı duyan çevre köylerin halkı ilçeye üşüşdü. Doktor her gelende öldürücü bir hastalık buluyor, basıyordu ilâcı. Bağ, otel, dükkân gelirlerinin üstüne eczane de altın sikke kesmeye başlayınca eskinin kara kuru Kör Reşit'i, Reşit Beyefendi oldu.

Reşit Beyefendi'nin yalnız ismi kalantorlaşmıyor, kendisi de gitgide göbek bağlıyor, yağlanıyordu. Her gören eski halini anımsadıkça,

— Vay canına, Kör Reşit'e bak, dıba gibi olmuş herif, diyordu, Eczane ortağı doktor yaman çıktı.

— Eczane kârıyla Ankara'dan arsa alalım dedi Reşit Beyefendiye.

Reşit Beyefendi,

— Olur mu ki? Demiyordu artık, alalım, dedi.

Kazanılan para Ankaradaki Büyük Millet Meclisinin arkasında uzanıp giden geniş arsaya yatırıldı. Arkasından apartman inşaatçılığına geçildi. Eskinin Kör Reşit'i artık, Sayın Reşit Beyefendi olmuştu. Gözünde siyah gözlükler, bir balkon çıkıntısı önce giden göbeği, dökük saçları, yağlı suratıyla etrafındakilerde korkuyla karışık bir saygı uyandırmaya başlamışdı.

İlçe merkezi olmak Reşit Beyefendiyle Hatıbın Sarıya iyice yaradı. Ötekiler yine anadan, atadan gördüklerinden şaşmıyorlar. Tek değişiklik artık eskisi gibi evlerde yufka ekmeği pişmiyor, herkes çarşı ekmeği yiyiyor. Gün geldi Hatıbın Sarı ile Sayın Reşit Beyefendi bizim kazaya sığmaz oldular. Reşit Beyefendi,

— İşleri Ankara'ya nakletsem gerek, demeye başladı,

Hatıbın Sarı da,

— Kiraya zam yapınca, «Evin başına yıkılsın.» diye çıkıp gitti kiracı!... Bedduası tutmadı, ev başına yıkılmadı!...

— Ben partime meclisde daha çok yardım ederim, dedi. İkisi de göç hazırlığına başladı. Ama olmadı. Araya ihtilâl girdi. Demokrat yanlısı bilindiğinden Reşit Beyefendi biraz pıstı. Hatıbın Sarı da onbeş gün kadar tutuklu kaldı. Reislik de elinden gitti.

Fakat işler yine de aksamadı. Hatıbın Sarı altmışbirde Hürriyet Kahramanı edasıyla milletvekili seçildi. Sayın Reşit Beyefendi de ihtilâlden sonra kazada kaldığı bir sene içinde otobüs işletmeciliğine girişti, parasına para kattı. Kendisi de, pek Sayın Reşit Beyefendi oldu.

Pek Sayın Reşit Beyefendi olarak bizim küçücük ilçede kalması artık kesinlikle mümkün olmadığından dükkânları elden çıkarıp Ankara'ya göçtü. Amerikadan yeni gelmiş bir mühendis düdüklü tencere ve mutfak gereçleri yapacak bir fabrika için sermaye koyacak ortak arıyormuş. Pek Sayın Reşit Beyefendi projeyi görünce,

— Olur mu ki? Demiş.

— Sermayesi sizden oldurması benden, demiş mühendis,

Fabrika kısa zamanda kuruldu. Satış müthiş oluyordu. Her evlenecek çift illâ da bir düdüklü tencere almaya başladı. Giderek bütün evlerde tencereler düdüklendi. Tencereler, dibi kara tencere olmaktan, düdüklü tencereliğe yükselirken, eskinin Kör Reşit'i de Fabrikatör Pek Sayın İş Adamı Reşit Beyefendiliğe yükseldi. Göbeği kat kat olmuş, gerdanı baba hindi ibiği gibi sarkmıştı. Emrinde bir araştırma bürosu çalıştırıyor, fabrika üstüne fabrika açıyordu.

Bu kadar zengin olduğu halde aile yaşantısında pek büyük bir değişiklik olmadı. Hesna Karı da, Hesna Hanımefendi olmuş, iyi kötü İş Adamı Pek Sayın Reşit Beyefendiye ayak uydurmuştu.

Günlerden bir gün, İş Adamı Pek Sayın Reşit Beyefendi'nin Araştırma bürosunda çalışan genç bir adam,

— Ege kıyılarında bir tatil köy üaçalım beyefendi, dedi, çok gelir getirecek bir iş, işte projeler, bunlar da hesaplar,

— Olur mu ki? Dedi eskinin Kör Reşit'i,

— Olur, olur, dedi genç adam. İşler hemen gelişti. Önce geniş bir tarla alındı deniz kenarından, sonra alt yapı tesisleri yapıldı. Arksından Amerikadan yeni dönmüş bir turizmci mimarın çizdiği plânlarla tatil köyü yapıldı. Herşey bitirilince Reşit Beyefendi Amerikada okumuş bir turizm işletmesini tatil köyünün başına müdür olarak atadı.

— Çok genç, çok güzel kızlar tutmalıyız beyefendi, dedi müdür,

— Tutun öyleyse, ne duruyorsunuz.

Tatil köyüne garson olarak somun ekmeği gibi, ıscacık, bembeyaz tenli güzel kızlar alındı. Herbirine her taraflarını açığa çıkaran mayolar giydirildi. Tatil köyü öyle ün yapmıştı ki, kazanılan para devletin bankonot matbaasında bsılın paraya denk olmya başladı.

Yazın ortasında, pek sıcak bir günde Pek Sayın İş Adamı Reşit Beyefendi tatil köyünü görmeye geldi. Kapıda karşıladı Müdür, Serin bir odaya aldı hemen. Kat kat göbeği, uzamış gerdanıyla terden vıcık vıcık olmuştu Reşit Beyefendi. Sülün gibi uzun, kar gibi beyaz, ay parçası gibi güzel bir kız, kalçalarını sağdan sola, soldan sağa sallıya sallıya bir bardak limonata getirdi Reşit Beyefendiye.

— Yandım! Dedi içinden Reşit Beyefendi,

— Yandım! Bu kızı hangi analar doğurmuş? Ben yandım.

Bir günlüğüne geldiği tatil köyünde kalıverdi. Müdür Patronunun sıkıntısını hemen anladı. Kızın ağzını araştırdı. «Ne isterse veririm.» diyordu Reşit Beyefendi.

— Bir apartman katı, dedi kız,

— Olur, dedi Reşit Beyefendi,

— Bir otomobil,

— Olur,

— Hesabıma nakit para,

— Olur,

— Bir de şey dedi kız,

— Söyle sultanım dedi Reşit Bey,

— Ay vallahi utanırım,

— Utanma, söyle kız,

— Göbeğinizi eriteceksiniz,

— Amanın bu yaşdan sonra diye inledi Pek Sayın İş Adamı Reşit Beyefendi,

Dudaklarını büzüp, dayanılmaz ballı bir sesle,

— N'apiiim! Başka türlüsüyle yatamam, diye inledi kız,

Kızın açık açık «başka türlüsüyle yatamam» demesi karşısında iyice tahrik olan Pek Sayın İş Adamı,

— Ona da olur kız, dedi,

Kız garsonluğu hemen bıraktı. Ankarada dayalı döşeli lüks bir kata taşındı. Altına araba çekildi, bankaya para yatırıldı.

Pek Sayın İş Adamı Reşit Beyefendi kimselere birşey söylemeden Avrupaya koştu. Gerdanını çektirdi. Şimdi üç doktorun nezaretinde göbeğini eritiyor. Yıllarla büyüyen göbek direniyor ama, eskinin Kör Reşit'i, yeninin Pek Sayın iş adamı Reşit Beyefendi azimli, göbeğini muhakkak eritecek, Kat kat sarkmış, ıbıl ıbıl yağlı göbeğin çektiği çile dayanılır cinsden değil. Günde üç öğün masaj arkasından sıcak sauna yetmiyormuş gibi doktorun biri de amaliyatla yağları almaya kalkıştı.

— Niye? Diye soranlara,

— Zamana uymak gerek diyor Reşit Beyefendi, şimdi insanlar şişman iş adamına karşı nefret duyuyorlar, sosyal uyanışa uygun olarak göbekleri svilecek şekilde eritmek lâzım.

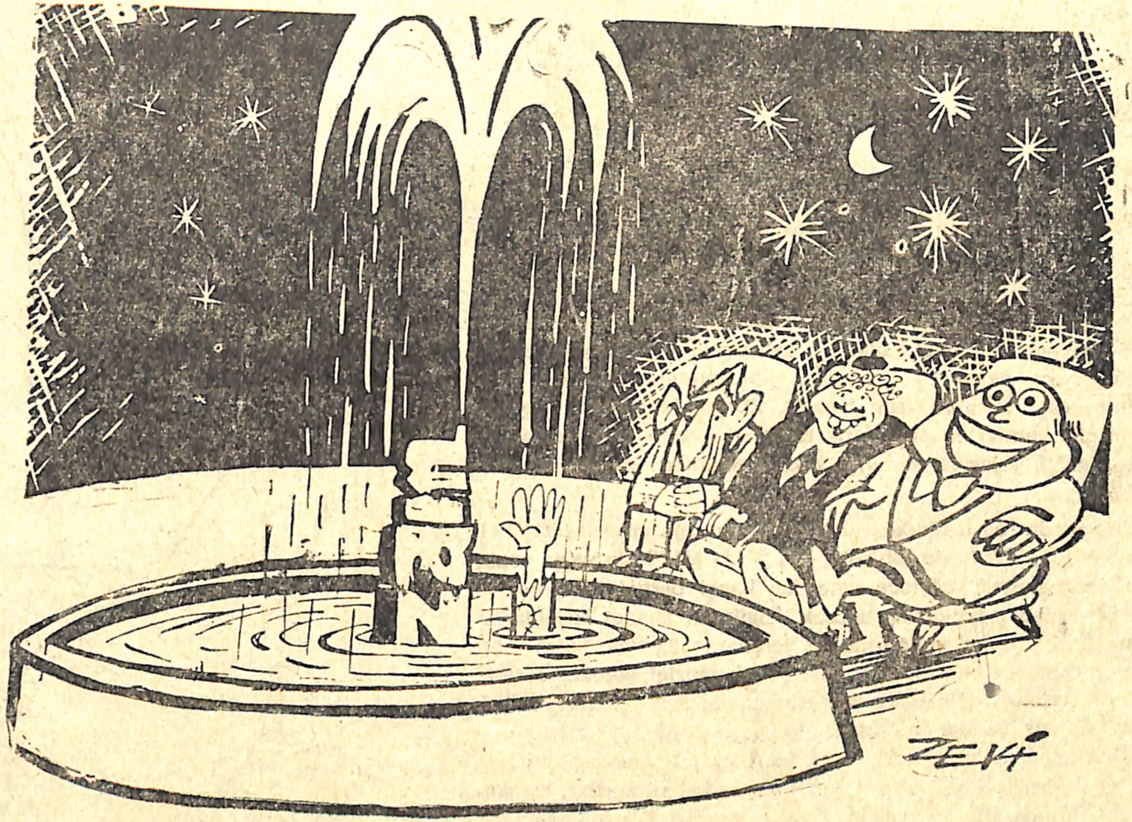
Çevresindekiler,

— Vallayi pek ilerici bir adam şu Reşit Beyefendi diyorlar, baksanıza zamana uymak için göbeğini çatlatacak,

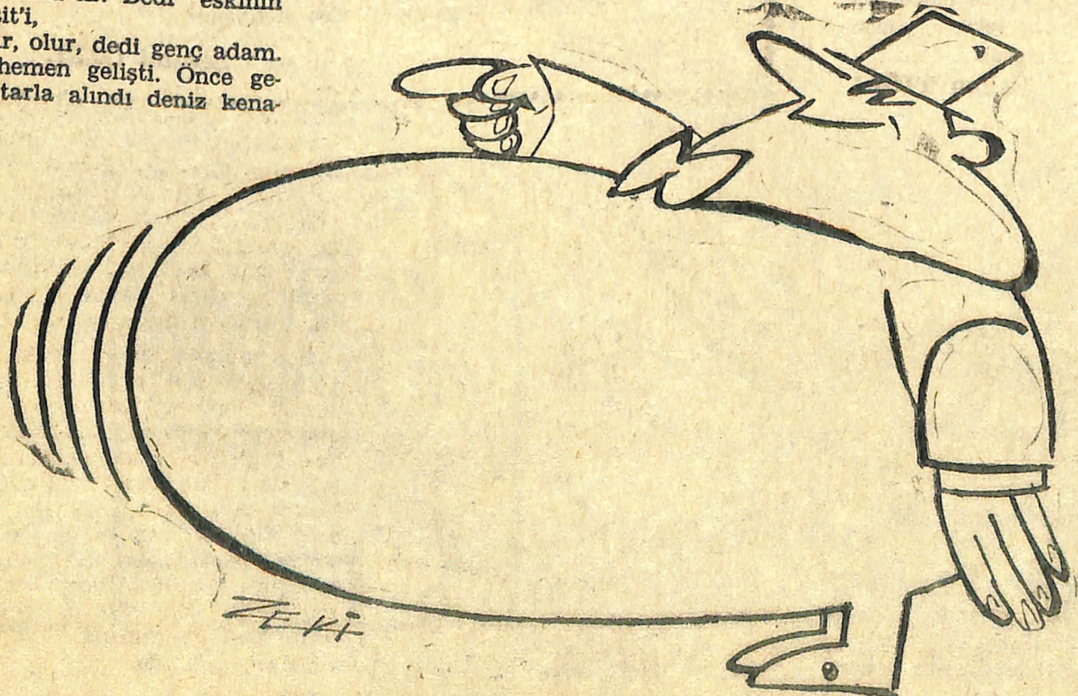
Garson kızın keyfine diyecek yok, yıllarla büyüyen göbek yavaş yavaş eriyor. Yalnız Hesna Hanım dertli,

— Amanın dostlar, Allah aklını başından aldı bu herifin, kazandığını yiyemeden gidecek, iğne ipliğe döndü, şuna bakın, deyip deyip ağlıyor.

İ. KAYNAR

Havuz sefası!...

Çağa göbek uyduruyoruz, ilerliyoruz!...

MİLLİ TERETE

ELHAMDÜLİLLAH, Milli cephemiz sayesinde terete millileştirilecek, artık eskisi gibi ekranlarda Ecevit'e benzeyen Hacivat Karagöz resimleri, cehepenin ak günlerini anımsatan Akyazı, Akçakoca, Zonguldak gibi kentlerin resimleri gösterilmeyecek, buna mukabil Isparta, Konya, Menemen, Aydın, Afyon gibi kentler ve evliyaların türbeleri, çoban, kurt, komando takke, tesbih, takunya, şerbetçi, koç, at resimleri ise bol bol gösterilecektir.

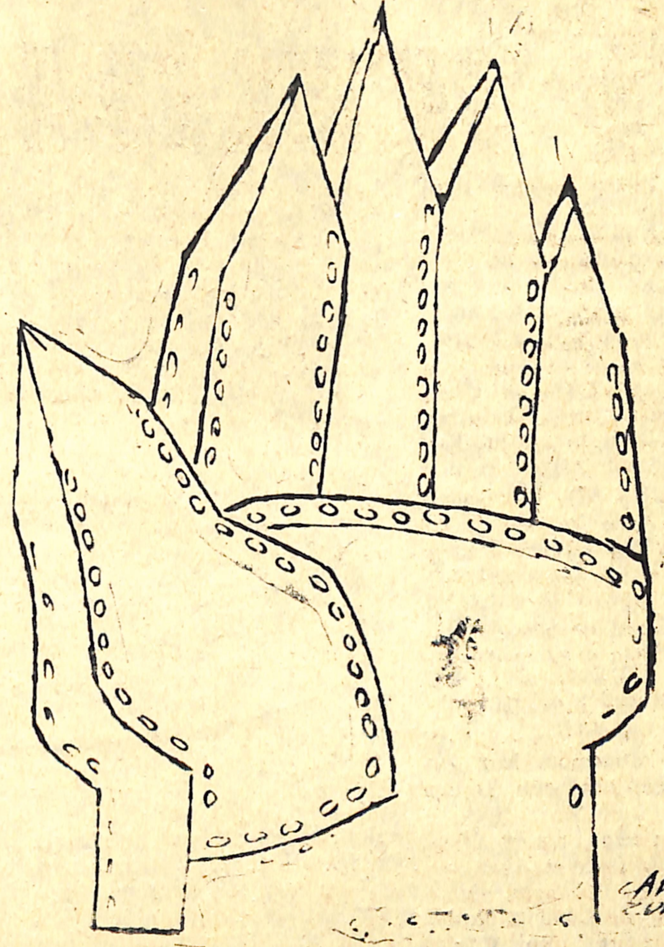
Bu arada radyo merkez istasyonlarının üçe çıkarılacağı, TRT 1'de AP' nin, TRT 2' de MSP'nin, TRT 3' de MHP' nin yayın yapacağı öğrenilmiştir. Böylece vatandaş hangi partiyi tutuyorsa o partinin radyo istasyonunu açacak, koalisyon ahengi bozulmayacaktır. TRT 1' de at yetiştirme, at yarışları, gülcülük, gülyağcılık bilgileri, çobanlığın tarihçesi, klasik türk müziği korosu, sermayeyi ürkütmemek için neler yapmalıdır programı yer alacak, TRT 2' de sık sık vaazlar verilecek, naklen mevlitler, pasaportsuz hacca gitme usulleri, motor, uçak fabrikaları kurma vaatleri baş yeri kaplayacaktır. TRT 3' te ise mehter marşları, kurtlar, komandolar hakkında bilgi, tekvando, judo gösterileri, ülkücü gençlikle röportajlar, başbuğun nutukları görülecektir.

Televizyon programları pazartesi günü TRT çok sesli korosunun «Kır atıma bineyim, yar yoluna gideyim», «Bindik alamete, çıktık selamete», «Nerde hareket, orda bereket» şarkılarıyla başlayacak, «Bir Siyasetçimiz Var» programında milli cephenin bütün milletvekilleri, senatörleri sırasıyla anlatılacaktır. «Vahşi Çöl» programı kaldırılacak, onun yerine «Vahşi CEHEPE» programında CEHEPE'nin kavga ve döğüşleri anlatılacaktır. Salı günü «İşverenlerimiz» programında sayın işverenlerimizin grev ve zalim işçilerimiz yüzünden çektikleri sıkıntılar anlatılacak, işverenleri ürkütmemek ve yatırıma teşvik etmek için kendilerini pohpohlama, özür, af dileme yolları gösterilecek, işverenlerin sorunları tartışılacak, kredi, teşvik olanakları araştırılacaktır. Her salı günü bir bir kahramanlık, zafer filmi gösterilecek, bu tür filmlerin mevcudu biterse yenileri çevrilecek ve bunlarda sadece ülkücü, akıncı gençler rol alacaktır. Çarşamba günleri unutulanlar dizisinde eski demokrat partinin ileri gelenlerinin hayatları canlandırılacaktır. Perşembe günleri «Köylerimiz» programında güzel, bakımlı köylerimizin tarihi, turistik yönleri tanıtılacak, asla yamalı, yırtık gezen yoksul köylüler gösterilmeyecek, bu arada yıllardır hakkı yenen ve televizyonda dertleri dile getirilmeyen köy ağaları ile röportajlar yapılacaktır.

Cuma günü dini bir gün olduğu için bu gün tamamen mevlitler, vaazlar, dualarla doldurulacak, televizyonda asla başı açık kadın ve favorili erkek göstrilmeyecektir.

Cumartesi günü milli cephe liderlerinin muhalefete verdikleri karşılıklar sunulacak, «Aşk-ı Memnu» da boşuboşuna iktidar olma hevesi nakledilecektir. Pazar günü telesporda tekvando, judo gösterileri ve akşam mehter, cephe müziği çalınacaktır.

Erhan TIĞLI

Demirel!...

Orman yangınları

Gelecekte Türkiye çöl olacak diyorlar
Ormanlar bu hız ile kundaklanırsa eğer
Ben o kadar kötümser değilim, çünkü bizde
Nice odun yetişir ki bin ormana değer...

BİR METRES SAHİBİNE

Burnu uzunca, boyu bir altmış beş kadardır
Ekseri meyhanede duyurur bet sesini
Her tarakta muhakkak bir miktar bezi vardır
Kimbilir kaça satar o kodoş metresini?

Siyami ÖZEL

Geçti Borun pazarı, sür eşeğini Marlboro'ya!...

İÇELİM ABİCİM

— Oooo Abicim nasılsın, nerelerdesin yahu?

— Asıl sen nerelerdesin?

— Çalışıyorum abicim.

— Sen!...

— Evet ben abicim.

—Haylaz Refik çalışıyor ha!

— Hem de nasıl? Arrı gibi valla. Neyse şimdi gitmem gerek. Ama konuşalım abicim. Yarın akşam gelip seni alırım. Saat dokuzda bekle!

Koştururcasına gitti. Şaşırdım ki odenli olur. Refik bir baltaya sap oldu ha! Düşümde görsem inanmazdım. Eh Feridanım teyze rahat bir soluk alırsın artık... Zavallı kadın, neler çekti bunun elinden.

Kocası öldüğünde bu Refik daha 4 yaşındaydı. Karayollarında şoför-dü Kemal abi. Bir kaza aldı götürdü onu. Ufak bir maaş bağladılar Feridanımla, Refiğ'e. Babadan kalma bir de evceğizleri vardı. Geçinip gidiyorlardı.

Makallede herkes severdi Feridanımı. Başınız darda mı kaldı, hiçbirşey yapamasa sizi yalnız bırakmaz, o tatlı diliyle gönlünüzü serinletir. Hasta mısınız, başucunuzdan ayrılmaz. Fazlaca konuğunuz mu geldi, gece yatısına Feridanıma gider bir öbek. Evi de dili gibi içten ve temizdir. Can ve gönülden ağırlar konuklarınızı. Sanırsınız konuk sizin değil de onun. Yetmez o denlisi, yemeğe, temizliğe ayrdıma gelir. Hiç de yüksünmez, sorumsamaz. Tükenmez bir yaşama sevinci ile kımıl kımıl ve sevecendir Feridanım Teyze. Korkunç bir hoşgörü, engin bir dindarlık ile birleşir ve o iyi, kötü, güzel, çirkin ayırmaksızın herkezi aynı sevgi ile kucaklar.

Feridanım teyzenin kara günleri Refik ilkokul üçe gittiği yıl başladı. Birgün okuldan bir yazı gelmiş. Okuma — Yazması olmadığından almış yazıyı, karşılarında oturan bize geldi. Yazıda, velisi bulunduğu 248 nolu Refik Altıntaç'ın bir süredir okula gelmediği, eğer bu devamsızlık sürerse bir yıl yitireceği bildiriliyor ve devamsızlık nedeninin ivedi olarak bildirilmesi isteniyordu. Şaşırmıştı Feridanım teyze. Çünkü her sabah Refiğ'i giydiriyor, cebine harçlığını koyuyor ve okula gönderiyordu. Kadıncağız, üzüntüden, utançtan kafasını yere eğdi ki, gözlerinden de tıpır tıpır yaş dökmecesine. Annemle, kızkardeşim onu yatıştırırken, ben de babamla beraber doğru okula gittik.

Müdür, 18 gündür okula gelmediğini söyledi. Ona (bundan böyle kontrolümüzde olacağını) söyledikten sonra öğretmeniyle görüştük. Öğretmeni (uyumsuz bir öğrenci) olduğu yargısındaydı. Ailenin durumunu anlattık. Elimizden geleni yapacağımızı, kendisinin de eğitici O günden sonra Refik elimizin alyardımlarda bulunmasını rica ettik. tındaydı. Her akşam birlikte çalışıyorduk. Fakat çocukta okula bir ilgisizlik de dikkati çekiyordu. O yıl dörde geçti. Dörtte epey zorlandı. Beşi ise ite, kaka sürdürüp, ilkokulu bitirdi. Ortaya göndermedi annesi. (Okumakta gözü yok. Bari bir işe girsin de eli meslek tutsun) dedi. Kapı komşumuz Hadi bey tanıdığı bir tornacının yanına çırak verdi Refiği. Benim haftada 10 lira harçlık aldığım sırada, Refik haftada 20 lira harçlık alıyordu. Bir, iki yıl derken Refik oradan da kaytarmaya başladı. Hem de haftada 35 lira harçlık almaya başlamışken.

Bir akşam Feridanım teyze geldi. İki gözü iki çeşme. Refik işten kovulmuş, hem de sigara içiyormuş. Bu kez biz işe karıştık. Babam bir tanıdığı aracılığıyla Refiği haftada 50 lira ücretle bir mobilyacının yanına verdi. Orada da bir yıl ya durdu ya durmadı, çıkardılar. İş yapacağına cebinden horozlu aynasını çıkarıp, ikide bir saçını tarıyormuş. Mobilyacı da iş istiyor doğal olarak. Haklı adam. Çalışmayana niye para versin.

Feridanım teyzeyi kocasının ölümü bile bu denli sarsmamıştı. (Takdir-i ilâhi) demiş, acıya dayanmıştı. Ama Refik konusunda Takdir-i ilâhi diyemiyordu. İçin için eriyor, komşulardan utanıyordu. Yapabildiği tek şey oğlunun düzelmesi için allaha yakarmakdı.

Refik ise kahve kuşu olmuştu. Köşedeki kahvede ondan iyi bilardo oynayan yoktu. Ardından tavla merakı geldi. Tavlaya beş çeşit oyun üzerinden oturuyor, «iki mars bir oyun, oyunculuğun şanındandır» diyerek havasını da atıyordu. Artık yerli sigara da içmiyordu. Peki parayı nereden buluyordu bu çocuk?.

Birgün Feridanım Teyze ağzından kaçırıverdi. (Babamdan bana kalan emekli maaşımı artık bana ver) demiş. Annesi de 3 ayda bir maaşını alınca payını ona veriyormuş. Hepimiz çok kızdık bu işe. Fakat ne yapabilirdik ki!. Sonunda o para da gitti. 18 yaşını bitirince kesiverdiler. (Sıkıştı artık, girer bir işe çalışır.) diye düşündük ama olmadı. Filim artisliğine merak sardı. Sabah evden çıkıyor, doğru Artistler Kahvesine. Geceyarıları geliyor. O gelene dek de Feridanım kahroluyor. Bir iki filimde figüran olarak rol alınca, bizimki kendisini birinci sınıf oyuncu sanmaya başladı. Mahalleye bir hava ile gelir, bir hava ile çıkar. Arada bir köşedeki kahveye gider, falnnca artistin kendisine neler söylediğini, falana artistin sette neler yaptığını ballandıra ballandıra anlatıyordu. İyi de giyiniyordu.

Hele bir saçları vardı! Allah allah! Biçim vermek için sürdüğü limon yetmez, parlasın diye de zeytinyağıyla cila geçerdi. Feridanımın söylediğine çakılırsa, onun bir haftada kullandığı limon ve zeytinyağı, bizim evin bir aylık salatasına yeterdi.

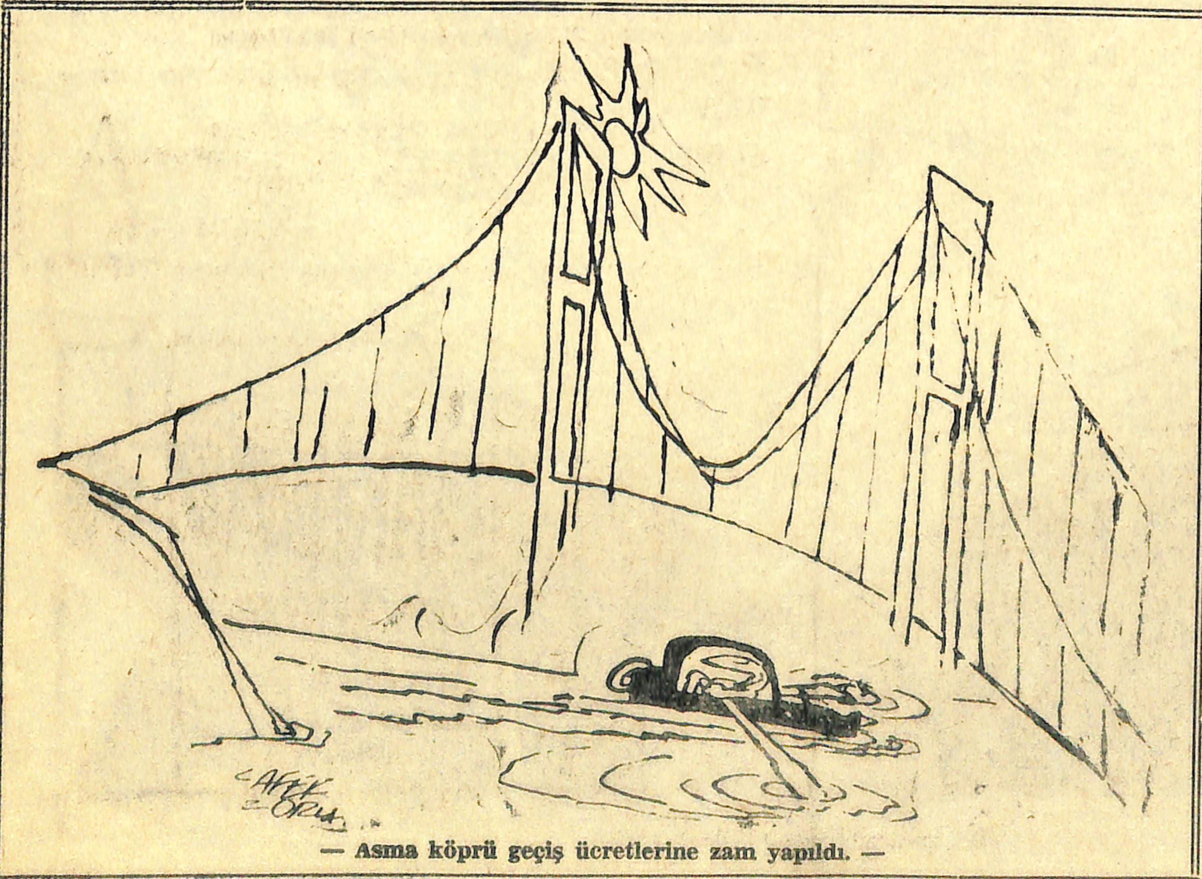
Askere gittiği zaman Feridanım rahat bir soluk aldı. (Adam olur artık) diyordu. Fakat olmadı. Askerlik dönüşü, artistlikten vazgeçmişti ama doğru dürüst bir iş de tutamamıştı. Birkaç kez işe girmiş, sonra ayrılmıştı.

Yaşamındaki ilk büyük darbeyi Aynur'u istediğinde yedi. Meğer bizim Refik köşedeki kahveye postu serdiği sırada karşıdaki Yonca apartmanının ikinci katında oturan Züccaciyeci Muhterem beyin küçük kızı Aynur'a gönlünü kaptırmış. Arada bir de buluşur, konuşurlarmış. Asker dönüşü annesine bu konuyu açmış. Feridanım da (İşsize kim kız verir oğul. Sen bir kapıya kul ol, ben de göğsümü gere gere kız istemeye gideyim) demiş. Bunun üzerine işlere girmiş, çıkmış. Yürümeyince, bakmış annesinden de hayır yok, gitmiş Muhterem beye kızı istemiş. Hani ya Feridanımın hatırı olmasa adam bir de tekme atacakmış ardına ama o kadının yüzüsuyu hürmetine bırakmış.

O günden sonra Refik uzun uzun düşünür oldu. Feridanım, (Bu oğlanda birşey var. Allahım sen hayır et.) diye yalvarıp duruyordu. Kadının üzüntüsü, oğlanın bu sevda ile bir hastalıklara filan yakalanmasından yana. Evlat bu. Ne ednli ipsiz, sapsız da olsa, ananın yüreği yanıyor işte.

Ardından Refik de gazete okumağa başladı. Her sabah erkenden gazete alıyor, okuyor, ardından da başlıyor düşünmeye. Feridanım bu kez başka yönden kaygulanmaya başladı. Öyle ya ölenin, öldürülenin hesabı mı var bu günkü günde? Bu çocuk ya anarşistlere karışır da banka filan soymaya kalkarsa, ne yaparım ben allahım) diye ağlayıp duruyordu. Biz yatıştırıyoruz Kadıncağızı. Ardından sabah erkenden çıkıp gece geç gelmeler başladı Refikde. O sırada hastalandı Feridanım. Tekirdağda bir erkek kardeşi vardı. Arada bir konuk gelirlerdi. Ona haber iletildi. Geldi adam, Feridanımı aldı götürdü. Kadın giderken hepimizle tek tek helallaştı. Refikciğine göz kulak olmamızı istedi. Birkaç hafta sonra da Feridanımın iyileştiği, fakat kendini toparlaması için daha birkaç zaman kardeşinin yanında kalacağı haberi geldi. Tüm mahallede bir sevinç ki o denli olur. Ondan birkaç gün son-

(Lütfen sahifeyi çevirin)

— Asma köprü geçiş ücretlerine zam yapıldı. —

raydı Galata köprüsünde Refikle karşılaştım ve çalıştığını öğrendim.

* * *

Ertesi gün akşamı zor ettim. Bu Refiğin işine bir türlü inanamıyordum. Annem gitmemem için direndi ama, dinletemedi. Bunun üzerine, gidip gelip dikkatli olmamı öğütledi. Saat dokuzu biraz geçmişti ki bir klakson sesiyle pencereden dışarıya yöneldim. Baktım aşağıda duran taksiden Refik kafasını uzatmış. eBni görünce (geciktim abi, kusura bakma) diye ünledi. Aşağı inerken annem dua okuyup, tanrıya koruması için yakarıyordu. Arabaya bindim. Ohooo bizim Refik, iki dirhem bir çekirdek.

— Tamammı abicim gidelim mi?

— Gidelim... Refik nereden buldun bu arabayı?

— Benim ortağın. Ama merak etme abicim, iki ay sonra benim arabayla dolaşacağız.

— İki ay sonra?

— Yani beteri iki ay sonra.

— Refik ne iş yapıyorsun sen?

— Anlatırım be abicim. Merak etme. Hele şöyle iyi bir yere gidip, başbaşa bir oturalım, hepsini anlatırım.

— Ehliyeti ne zaman aldın?

— Onbeş, yirmi gün oluyor.

— Acemisin öyleyse.

— Yok abicim. Artizlik günlerimde başlamıştım çalışmaya. Askerde de şoför kursuna girdim. Sonra da haberci oldum. Anlayacağın iyi direksiyon salladım. Askerden gelince ehliyete başvurdum. Profosyonel istiyordum. Ama zor. Kilometre görmek gerek. Benim gözler de o zaman daha açılmamış. Onbeş, yirmi gün önceydi. Gözlerim kuvvetlenmişti abicim, on kilometreyi görüverdim. Adamlar ehliyeti ayağıma getirdiler.

— Ne tutar on kilometre?

— On bin tutar abicim.

— Sen... Onbin lira verip ehliyet aldın öyle mi?

— Al bak...

Ceketinin iç cebinden çıkartıp verdi ehliyetini.

— İyi bek abicim. Sizin kitapların gibi arkasında fiyatı yazmaz ama ispatı hazır. Ver onbeşbin, sana sınava girmeden getireyim bunu.

İşte geldik. Hadi abicim.

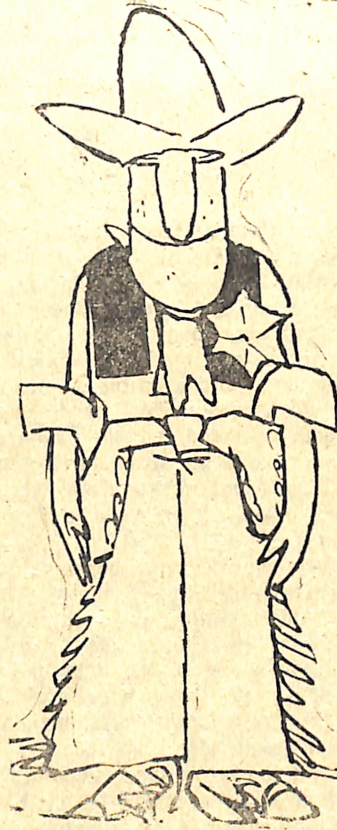
Boğazdaki Lüks lokantalardan birinin önündeydik. Burada oturup yemek yiyeceğiz ha! Vay anasını. Bir türlü inanamıyordum, Feridanım Teyzenin ipsiz sapsız oğlunun böyle olmasına. Ama nasıl olduğunu öğrenecektik elbet. Garsonlar kapıda karşıladılar bizi.

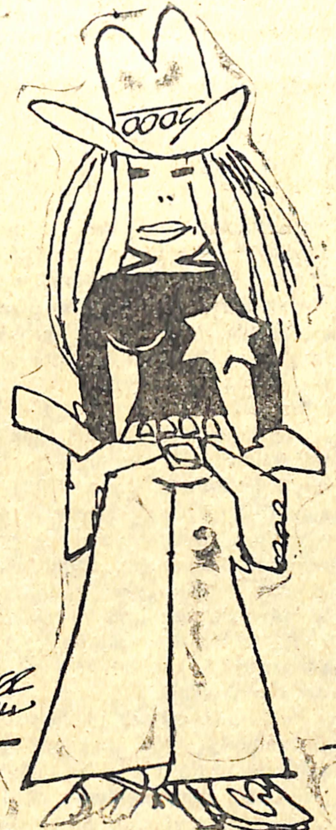
— Buyurun Refik bey.

— Hoşgeldin Refik abi.

— Nereyi arzu edersiniz Refik Bey?

Denize doğru bir köşeye geçtik. Hemen Şef Garson geldi. Vay anasını be! 21 yıl okudum. Üniversite bitirdim, mastır yaptım, mahalle kahvesinde bile bu karşılamanın birine rastlamadım.

Şerif...

Şerife!...

— Taze balığın var mı?

— Dostlarımız için balığın tazesini, şarabın eskisini hazırda bekletiriz.

— Döşe öyleyse. Ama biz rakı içeceğiz.

— Başüstüne Refik bey.

Önce çorba geldi. Biz çorbayı içerken, başladılar döşemeye. Söğüs salata, Midye tava, Şef garsonun ağzında çevire çevire adını söylediği Baküs Mezesi. İçinde neler yok ki, midye, istiridye, gümüş balığı, hamsi, istavrit sanırım yumurta da vardı. Şampanya kovasında, buz içinde bir büyük şişe altınbaş. Ardından Kristal kadehler, kristal kaselerde buz. Boşalan çorba tabaklarını kominin almasıyla Şef Garson tepemizde bitti. (Efendim, değerli abimize ve onun değerli konuğuna değerli bir spesiyalitemizi sunmaktan onur duyuyorum, Mayonezli Levrek Kleopatra.) Refik:

— Uzun etme de koy şunu ortaya. Yahu hani çoban salatası, hani beyin ezme, hani kızarmış patates, hani meyva? Böyle mi masa döşersiniz siz?

— Ah özür dilerim Refik bey. Unutmuşuz. Hemen geliyor.

— ... Şaşırıyorsun değil mi abicim.

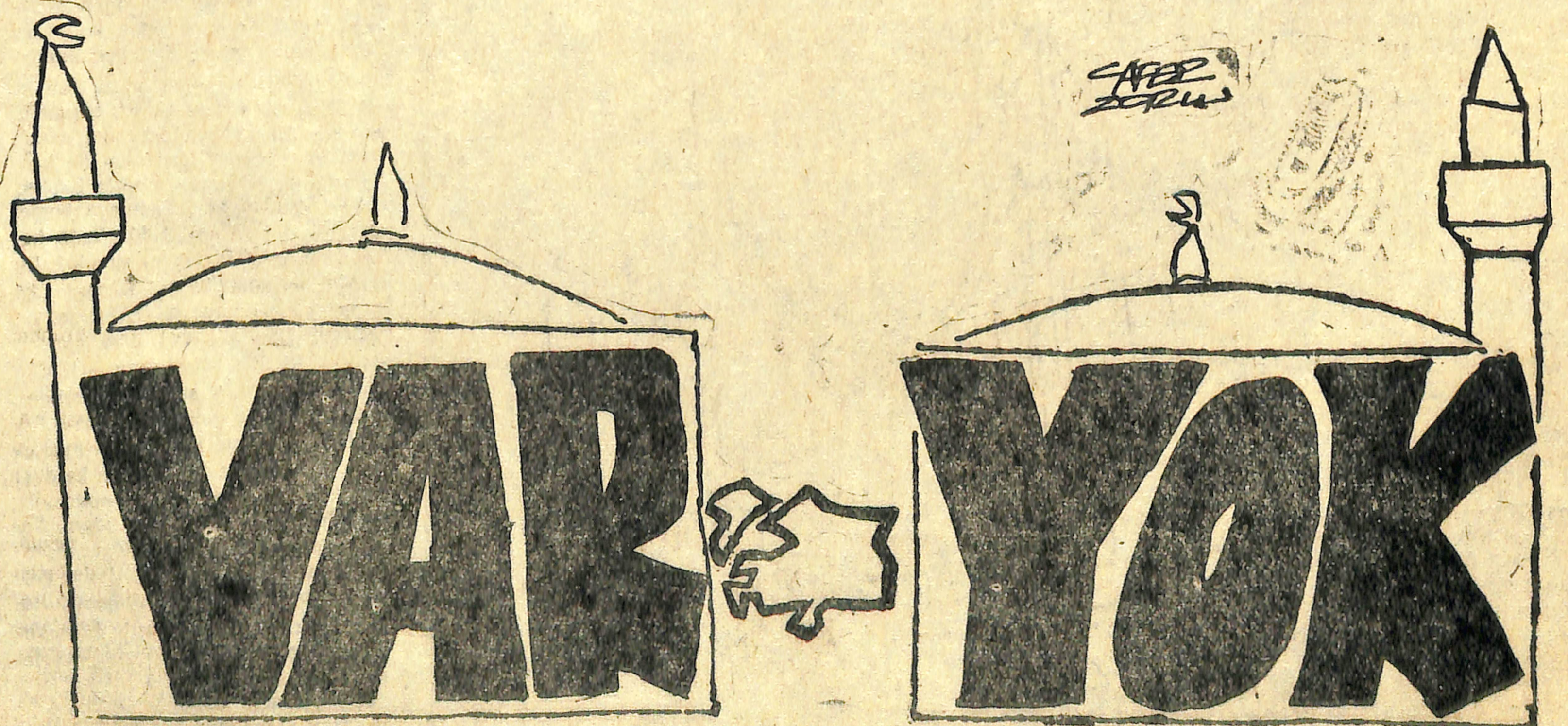
— Evet.

— Dün de şaşırdın. Çalışıyorum deyince suratın bir değişti ki, gören manav kazığı yemiş memur emeklisi sanırdı. Fazla değil, altı ay önce şurada, şu çorbayı içeceğimi düşümde görsem inanmazdım. Allaha bin şükür. Allah büyüklerimizi başımızdan eksik etmesin. Sayelerinde geçinip gidiyoruz işte... Hadi abicim içelim... Şerefine.

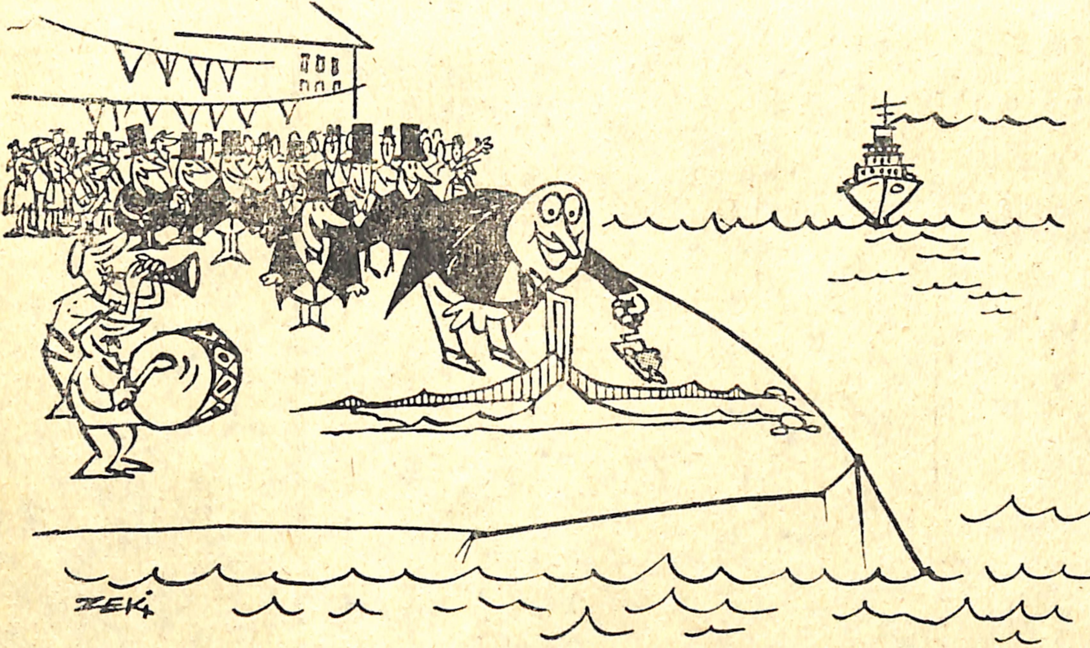
— Şerefine.

— Bak merak ettiğin şeyi anlatayım sana... Benim ilkmektepten bir arkadaşım var. Adı Ramiz. İlkmektepteki hocamız olacak o Şadiye cadısı varlıklı aile çocuklarına özel işlem tutup, bizi iteleyip kakalayınca, okuldan beraber kırardık. Ondan sonra hep candan arkadaşım oldu. Allah bu ya, garibin yardımına koşar. Askerde de bir araya düştük. Ben yokluktan çulsuz, o varlıktan. Bir babası vardı, cimri mi cimri. Anası, babadan gizli para gönderirdi. Ama nerede harcıcan? Ben haberciyim ya. Altımda da cip. Ramizi filitreli sigarasız bırakmadım. Bunun gibi çok yardımına koştum. Askerden sonra babasının yanında çalışmaya başladı. Peder beyi güm diye terk-i mekân eyleyince herşey Ramize kaldı. Koca iki apartman, koca bir tüp bayiliği. İçinde mobilet, buzdolabı, ocak mocak da satıyordu. Bazen gidip yardım ediyordum ben de. Arada bir Ramiz kulağıma fısladı. (Olum Refik gazeteleri izle, piyasayı tanırsın.) Anlamazdım ama yine de okurdum gazeteleri. Derken abicim, bu tüp gazı sıkıntısı geldi, vurdu. Ramiz kafalı çocuk. Depoyu doldurmuş ki hava bile zor giriyor. Beni çekti birgün:

«— Bak Refik, para kazanma za-

«İki cami arasında»!

Demirel «yeni boğaz köprüsünün temelini atacağız» dedi.

manı geldi. Şimdi kazanırsan kazanırsın. Yoksa kaçanın ardından koşan kuyruğuyla yetinir.

— N'apacaz?

— Bir tüp gaz 55 lira. Ben sana 70 liradan vereceğim. Sen kaçtan istersen sat. Pikap da senin. Yalnız kimlere götüreceğini ben söyleyeceğim. Hısımın, akraban, eşin dostun olursa onlara da verebilirsin.

— Kimlere götüreceğim?.

— Parası olanlara.»

Başladım abicim. Eve girip tübü takarken şöyle bir bakıyorum. Haaa burası 120 lik. 70 düş. Kalır bana 50 lira. Bakıyorum 150 lik. Kalıyor bana 80 lira. Günde 3000 kazandım mı kardan zarardayım abicim. Hadi içelim... 5000 den aşağı düşmüyordum abicim. İşte ehliyetin parasını buradan verdim. Sonra o 10 km. gösterten vatandaş geldi, düştü avucuma. Tüp diye yalvarıyor. (Kaç görüyorsun?) demiş. Bir tüp gazı 500 liraya kakaladım abicim. Gücü ona yetiyormuş. Bu dünya böyle dünyaymış abicim. hadi şerefe...

— Pekiii Tüp Gaz sıkıntısı bitince neyapacaksın?

— O iş kolay kolay bitmez. Ama bitse de zararı yok. Ramize babasından kalan apartmanlar var ya, işte onların zemin katlarını boşalttık. Tabana ızgara çektik. Bir de havalandırma taktırdık. Soğan depoluyoruz.

— Kuru soğan. Günde 50 bilemedin 60 tüp dağıtıyorum. Ondan sonra açılıyorum İstanbuldan dışarı. Köylerden soğan topluyorum. Kilosunu 2 liradan. Şimdiden 100 ton soğanım var abicim. Piyasa 5 liradan gidiyor. İki, bilemedin üç ay sonra kilosu en az 8,9 lira olacak. Ben 7 liradan versem, kilo başına 5 lira kardayım. 100 tonda ne eder?

— ... 500 000 eder.

— Düş bundan 1000 000'nini. Ramizin hakkı o. 400 000 kalır. Hadi içelim abicim. Şerefine.

— Sermayeyi kim veriyor? Yani soğanın...

— Ramize 100 000 verecez ya. Bu onun karı. 200 000 bin de borcum. Ramiz Kral çocuk abicim. Birgün hep beraber içelim. Bak gör sen de seveceksin. İçelim abicim, şerefe.

— Soğan işinden sonra, n'apacaksın?.

— O da ayarlandı abicim. Hani Muhetrem bey var ya, onun dükkânının karşısına bir kasap dükkânı, bir de bakkal dükkânı açacağım. İkisini de en iyisinden biçimlendirecem. Böyle modern. Ama ben çalışmıcam haaa. Oturttacam başına adamları. (Olum) dicem, (Akşam gelir, şu kadar parayı isterin sizden. İyi çalışın, çok kazanın, üstü sizin. Anamın ak sütü gibi helal olsun.) Onlar çalışırlar.

— Sen ne yapacaksın?

— Önce Aynuru alacam. İçelim abicim...

— İçelim. Şerefe...

— O muhterem olacak kereste kızı dövmüş abi. Dudağı yarılmış Aynurun. (Çulsuza gönül ver diye mi seni yıllarca okuttum) diyormus... Allahını seversen abi, doğru söyle, sen onca yıl okudun da ne kazanıyorsun? Gazeteyi sen de okuyorsun ben de. Paranın kokusunu hangimiz daha iyi alıyor?

— İçelim Refik. Şerefine.

— Öyle olsun abicim... Gelirim yerinde ya, alırım kızı. Sonra da o Muhterem olacak kalastan o dayağın acısını çıkarırım. Kızını görmek için istida yazdıracağım anasını satayım. Anamı da getireceğim. Kadına gün göstermedim. Bari bundan sonra gelin elinden bal yesin, oğul sadeti görsün.

— Hangi gazeteleri okuyorsun?

— Solcu gazeteleri.

— Neden?

— Paranın kokusunu onlar veriyor abicim. Onlar gösteriyorlar bize, civciv verip, kaz alacağımız yerleri.

— Sana solcu demiyorlar mı?

— Kim ne derse desin. Ben solculuktan, molculuktan anlamam. Anlayanların da nefesi kokuyor... Bak bu sözlerimden alınma ha. Lafım sana değil. Lafım doğruyu söylüyor. Anlayanlar tahsil yapmış adamlar. Onların bir ayda kazandığını ben bir günde kazanıyorum. İşte ben buna bakarım. Bakmak zorundayım abi. Bacak kadar çocukken, hocamız Şadiye hanım perde parası için 2,5 lira verene özel işlem tutardı. Biz 25 kuruş verirdik. Sınıfta bizim en ufak hatamız göze batardı. Tahtaya çıkarılır, tek ayak üsttünde bekletilirdik. Diğerlerine de örnek olurduk, kötü olmamaları için. Diğerleri bir kusur işledi mi, dudak ıssırılırdı. Tek ayak filan yok. O gün bir soğudum, o oldu. Adam bir soğudu mu herşeyden soğuyor bir ısındı mı da durmayın artık önünde. Para dünyası bu dünya abicim. Bırakalım bunları da içelim abicim.

— Şimdi hoşnut musun?

— Nasıl olmam. Bana Bey diyorlar abicim. Param var. İş bitiyorum.

Adam Profesör olmuş. Tüp götürdüm geçende. Bir tüp de şofbene gerekmiş. Adamın önümde bir takla atmadığı kaldı. Profesör bu adam. Tüp başına da 200 lirayı havada veriyor. Gördün mü abicim okumuş adamla okumamışı. Okumuş sonunda Profesör oluyor, ama okumamış, iş bitirip, para kazanıyorsa Bey oluyor. Benim için de beylik önemli. Gerisi fasarya. Hadi içelim abicim.

— Şerefine.

— Şerefine abicim... Bak bana bu seçimde oy verdirtmediler. Muhtara gittim, kartımı almaya. (Hastir lan) dedi (sen nesin ki oyun ne olsun). Ama geçende bir tüp için kıvrandı. (Hastir lan) dedim. (Refik bey evladım), diyordu. Ah ulan dinine yandığımın tübü. Şöyle 3,4 yıl daha sıkacaksın ki, «Hastirden,» «Çulsuzdan» kalkıp, Milletvekilliğine oynayayıma. Ama deymez. Ben bey oldum ya sen ona bak. Beyliğimi sürdürmek gerek. Bir dahaki seçimlerde kartımı verecekler. Hatta ayağıma getirecekler. O zaman gidip, oyumu, beyliğime dokunmayacak partiye vereceğim. İçelim abicim.

Geceyarısını geçiyordu ki kalktık. Karşılandığımız gibi uğurlandık. Refik hesap ödememişti. Kimse de sormadı.

— Refik hesabı ödemiyecek miyiz?

— Ne hesabı abicim?

— Yani... şeyin... şeyin hesabı.

— Bu akşam buranın davetlisiydik abicim.

— Neden?

— Ben buraya tüp getirmesem, kapattırlar. Çalışamazlar. Geçenlerde dediler ki, (al yengeyi de gel bir akşam da bizim misafirimiz ol.)

Yenge yok. Seni dün görünce, (abimle giderim) dedim. Sizlerin bana çok emeğiniz geçti. Yooo, böyle ufak şeylerle ödenmez onalr. Ama yani arada bir insan dertleşmek için iyi bir insan arar ya işte öyle bi şey bu...

— Sağol Refik. Hoşnut oldum.

— Ben de abicim. Bak bu başlangıç ama. Bırak başkalarını. Hayat bana insanları tanıttı. Bana birkaç kişi yeter. Arada bi buraya gelelim, abicim.

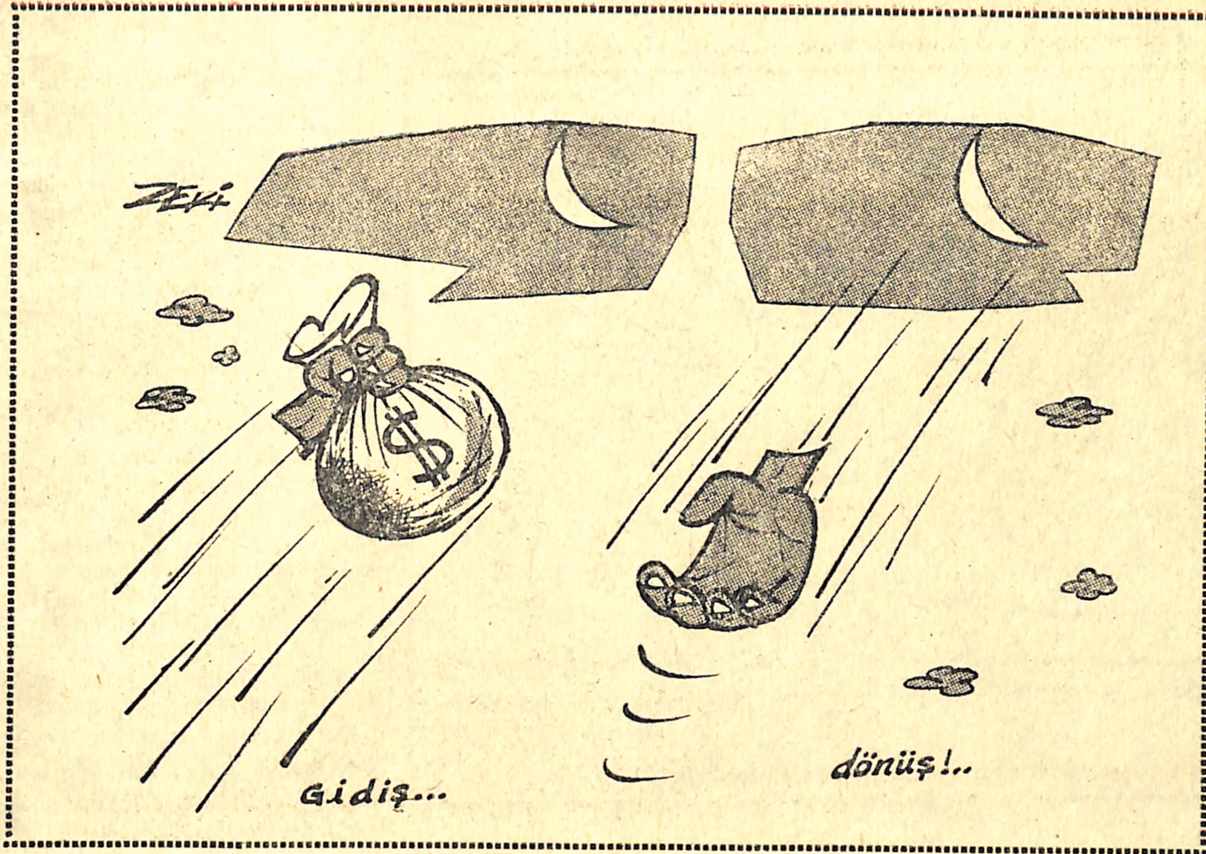
— Olur Refik.

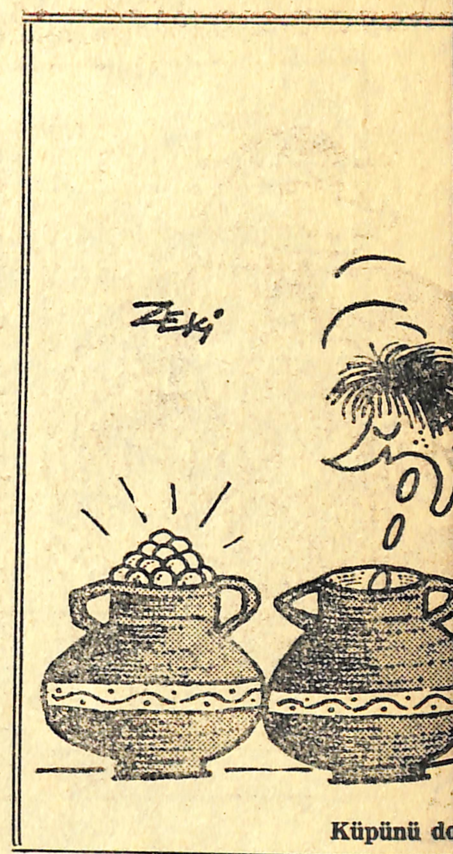
— Gelelim abicim. Gelelim de içelim. Gerisi boş.

A T O

«Oturma grevi»!

Küpünü d

HAVA DURUMU

MARMARA BÖLGESİ : Lodos hızlanacak, balıkçılarda balık fiyatlarında büyük bir dalgalanma görülecek, vatandaş alabora olacaktır. Dar gelirlilerin göz nahiyesinde yağmurlar hızını artıracak, özellikle borçlu oldukları bakkalın, manavın önünden geçerlerken dizlerinin bağı çözülecek, odun, kömür fiyatları uzaya çıkacağından yoksul evlerinde don olayı görülecek, çoluk çocuk yataklara yorganlara düşecek, ezilecek büzülecektir. Sıcaklık, ısı gittikçe düşeceğinden vatandaşın hayatı kayacak, herkes tutunacak bir yer arayacak, trafik kazaları artacak, otobüslerde: «Çek elini ordan terbiyesiz, elini koyacak başka bir yer bulamadın mı?», «Bulamadım ya, bulsam kor muydum?» tartışmaları başlayacak, asablar bozulacak, kafaların çivisi oynayacak, ev sahibi kiracı, karı koca kavgaları ayyuka çıkacaktır. Hava çok bulutlu, kafalar dumanlı olacak, herkes yazı, sonbaharı mumla arayacaktır. Ay başında meltem olarak esen rüzgarlar ay sonuna doğru fırtına, bora, kasırga haline dönüşecek, hava o kadar bozulacaktır ki sıcakkanlı insanlar bile soğukkanlı olacak, en ateşli aşıkların arasına bile soğukluk girecektir.

— Denizlerimiz hergün biraz daha kirleniyor. —

EGE BÖLGESİ : Genel olarak çok bulutlu ve yer yer sağanak yağışlı olacak, sıcaklık o kadar düşecektir ki sıcaklık diye bir şey kalmayacak ama karaborsada bol bol bulunabilecek, karı koca arasında sıcaklık için muska yapan hocaların kapılarında uzun kuyruklar meydana gelecektir. Rüzgarlar hızlı, yer yer orta kuvvette esecek, özellikle pahalılık rüzgârı ortalığı kasıp kavuracak, herkesi haraca kesecektir.

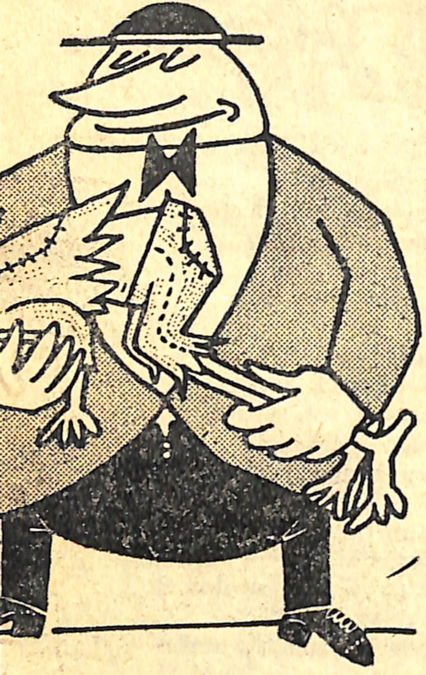
İÇ ANADOLU BÖLGESİ : Bölgenin batısı ve kuzeyi yağışlı olacak, diğer kesimlerde yoğun bulutlar ve sis görülecek, hatta bu bulutlar o kadar artacaktır ki insanlar içmeden başı bulutlu olarak gezecekler, erkekler işlerinden evlerine döndüklerinde meyhaneye gidip de bir iki kadeh atmadıklarını bir türlü isbat edemeyeceklerdir. Rüzgârlar hızlarını gittikçe arttıracaklar, hatta öyle hızlanacaktır ki kısa mesafelerde bir yerden bir yere gitmek isteyenler, otobüs, dolmuş beklemeye gerek duymadan kendini rüzgâra bırakıvererek araba parası vermekten kurtulacaklardır.

KARADENİZ BÖLGESİ : Havalar bulutlu ve sisli olacak, bulutların etkisiyle unutkanlıklar artacak, borçlu borcunu vermeyecek, alacaklıya: «Havada unut, sen borcu unut» diyecek ve alacak verecek kavga — döğüşleri kan davasını bastıracaktır. Batı Karadenizde yer yer şiddetli ya-

H

DU

— Trafik kaza

...lar!...

ğışlar olacak, Doğu Karadeniz parçalı bulutlu, üç buutlu ve sinemaskop olacak, sinemalar, kahveler, televizyonlu evler tıklım tıklım dolacak, halk nefesle ısınmaya çalışacaktır. Sıcaklıkların daha da düşmesi bekleniyor. Karadenizlilerin başlıca gıdası Hamsi paluğu ya müzeye kaldırılacak ya da lüks maddeler arasına girecek, işletme vergisine

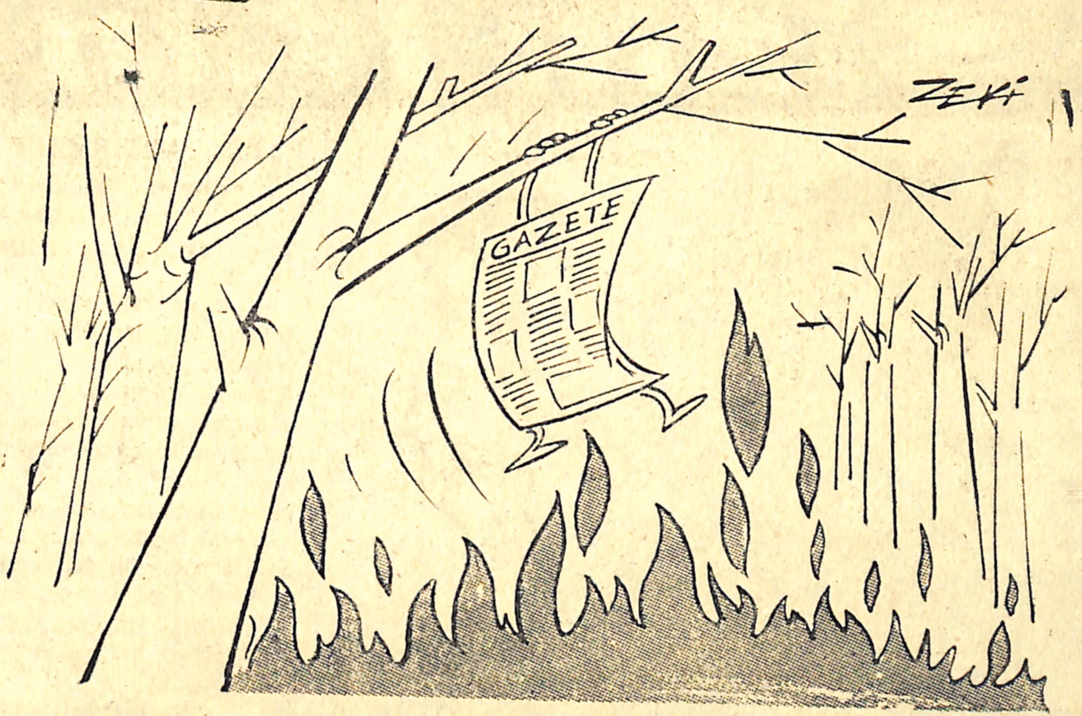
A

MU

...yor. —

— Gazete kâğıdına zam yapıldı. —

Tarzan zor durumda!...

tabi olacak, turistik lokantalarda ateş pahasına turistlere yedirilecektir.

AKDENİZ BÖLGESİ : Havalar bulutlu ya da parçalı bulutlu geçecek, rüzgârlar yer yer orta kuvvette, yer yer hafif esecek, arada sırada yağmur yağacak, seller akacaktır. Arap kızı damdan, gecekondu kızı camdan bakacaktır. Muz fiyatları Antalya'da bile canlar yakacak, fakat bu yanıklığın soğuğa, rüzgara bir yararı dokunmayacaktır. Adana'da pamuklar iklim şartlarının bozukluğundan pek toplanamayacak, toplansa bile satılmak için yağmurda çamurda günlerce beklemek gerekecektir.

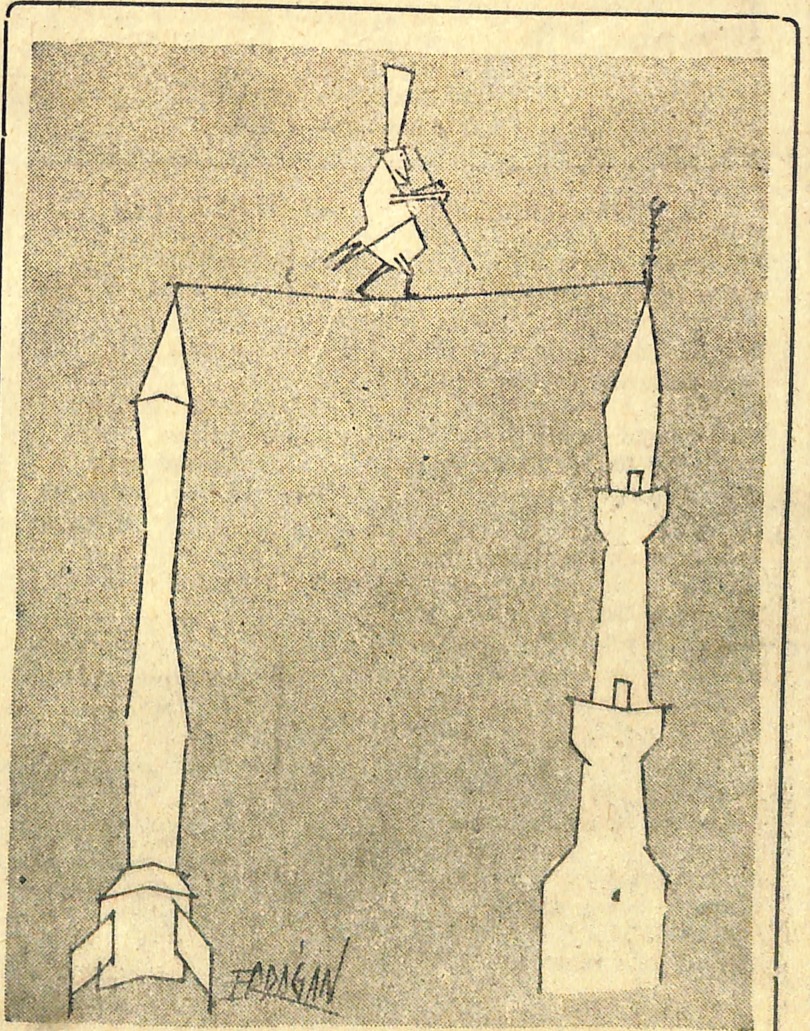
DOĞU ANADOLU BÖLGESİ : Havalar az bulutlu, çok sisli geçecek, yağmurdan çamurdan, ayazdan, göz gözü görmeyecektir. Şiddetli yağışlar yüzünden elektirik telleri kopacak, elektiriklerde teknik arıza meydana gelecek, bu sayede zorunlu enerji tasarrufu yapılacak, saatleri geri, ileri alma sorunu kendiliğinden çözümlenmiş olacakttır. Isı eksi dereceden bir türlü artı dereceye yükselemeyecek, buna rağmen fiyatlar azalmayacaktır. Sakın havalara kanıp aldanıp da onunla birlikte hayat seviyesinin de yükseleceğini sanmayın. Keban'a rağmen özel teşebbüs doğuya yatırım yapmazsa bu özlem bir hayal olmaktan öteye gidemeyecektir.

GÜNEYDOĞU ANADOLU BÖLGESİ : İç kesimlerde sis, sınır bölgelerinde kârlı iş (!) olacak, dumanlı havayı seven kurtlar (Yani kaçakçılar) fırsatlardan faydalanıp özel teşebbüslerini sürdüreceklerdir. Bu arada rüşvet rüzgârlarının şiddetlenmesi, iltimas, torpil yağmurlarının göz

HAVA DURUMU

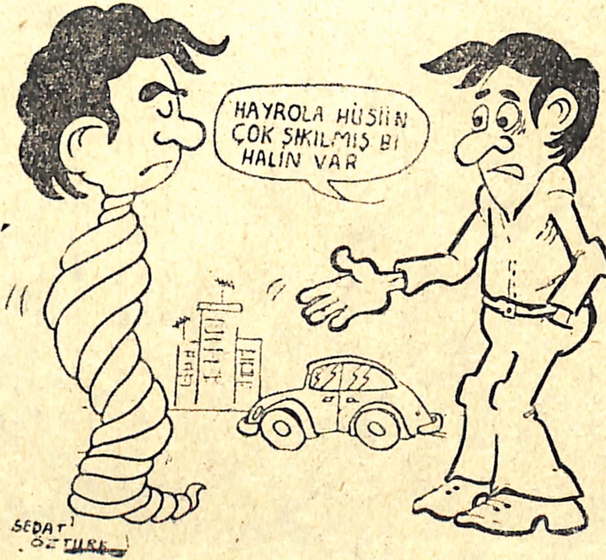
açtırmaması bekleniyor. Sıcaklık değişmeyecek, buna mukabil kaçak mallar, sığır sürüleri el değiştirecektir. Değişmeyecek bir başka şey de koalisyonsuz, kuvvetli, sosyal adaletçi bir hükumet kuruluncaya dek bu kaçakçı düzenin değişmeyeceği gerçeğidir. Yani hava nasıl olursa olsun eski hamam eski tas olacak, sadece tellaklar değişecektir. Doğu kesimlerinde «Havada bulut yok, bu ne dumandır?» türküsü söylenecek, batı kesimlerinde yolcu yolunda gerek denilerek şarkıya türküye boş verilecektir.

Erhan TIĞLI

— Politikacılar, dini politikaya alet ediyor. —

Sizin İçin...

İKİ TARTIŞMACI

Tartışıyordu iki kişi. Nerdeyse birbirlerine girecek dereceye gelmişlerdi tartışmacılar. Biri:

— İnsan asla hayvan olamaz; herşeyden önce insanın kuyruğu yoktur kuyruğu... Bunu da mı görmüyorsun!..

Diğeri sandalyesinden ileriye doğru kalkarak bağırdı.

— Var arkadaş, var işte. Hem de bizdeki kuyruk hayvanların hiç birinde yok be... Yağ kuyruğu bizde, et kuyruğu bizde, tüp kuyruğu bizde... Aç gözünü hemşerim aç; uyuma, var mı bizden kuyruklusu dünyada?..

Necmettin ÇAKIR
Derinkuyu — NEVŞEHİR

ŞU İŞSİZLİK

Adamsan.
İşvermezler kolay kolay
Adamını bulmalısın
Başın derde girer
Ve sonra birton alay...

Kadınsan
Düşünürler bir şeyler
O nezaketi, o kibarlığı
Efendim o inceliği
Yaratır sözüm ona beyler.

Kızsan
Her kapı sana açılır bil'ki
Biraz da güzelsen cıvıl cıvıl
Boyalıysan da üstelik
Şu işsizlik senin için sorun
değil ki...

Bedri APPAK
P. K. 90 Ödemiş — İZMİR

ALERJİ

Tren kompartımanında yemek yiyorlardı. Yanlarında oturan yolcuya:

— Buyrun birşeyler yiyin, dediler.

Yolcu:

— Teşekkür ederim, yiyemiyeceğim, dedi.

Israr ettiler:

— Canım hiç olmazsa biraz et yeyin.

— Çok sağolun, alerjim var, yiyemeyeceğim.

— Gel Allahaşkına yahu, alerjini sonra yersin.

Hüseyin DENİZ
Aziz Bakkaliyesi Eliyle
Ceylanpınar — URFA

Refik TİNİŞ

EN İYİSİ BU

Gecekondu yapmak istemiyorum
Hanidir Kemal Beye beş on bin
verdimsede
Bekliyeceğim
Ölüm yokya ucunda
Hanidir şu depremde verdikleri
Amerikan çadırları varya
Arsaya kuruveririm onu
Gelipte çadırımı yıkacak değillerya
Ne olur sanki gelseler
— Turiste güler yüz gösterin — derler
Bende o zaman
Ortadan kalma çatapatamla
I em turistim derim.

Ahmet KESKİN

VATANDAŞ AHMET

Az Az çekmedi canım
Bizim vatandaş Ahmet
Memurluğundan
Borçlandı iki yana
Hem de gırtlağa kadar
Yetmez di ki maaşı
Evde çoluğu çocuğu
Karısı üstelik kaynanası var.

∴

Ve ardı sıra gelen şu dırdırlar
Efendim şeker yok yağ yok
Kış geliyor odun, kömür yok
O yok, bu yok
Bir şey koymaz ağzına
Sorsanız der benim tok.

∴

İpince çöp gibi
Dokunsan kırılıverecekmiş
gibi
Bir gün ansızın göçüp gitti
Bizim Vatandaş Ahmet
Ne demeli ki...
Allah eylesin rahmet.

P. K. 90 Ödemiş — İZMİR
Bedri APPAK

O BENİ BİLİR

Bektaşiye sormuşlar:

— Ramazan gelirse ne yaparsın?

Bektaşi sert sert başını sallamış:

— O beni bilir. Eğer canımı sıkarsa yeyiverim!..

Rahmi İŞİM
İstasyon Cad. No: 70/10
ELAZIĞ

MAHKEMEDE

Hakim sordu:

— Demek karını beşinci katın penceresinden unutkanlıktan attın, öyle mi?

Sanık, ne söyleyeceğini şaşırmış gibi boynunu büktü:

— Evet hakim bey, dedi. Olay gecesinden bir hafta öncesine kadar birinci katta otururduk. Olay gecesi bu apartmanda beşinci katta oturduğumuzu ekmek çarpsın unuttum!..

Rahmi İŞİM
İstasyon Cad. No: 70/10
ELAZIĞ

TELGRAF

Bernard Shaw sahneye yeni koyulan bir oyunu için devrin devlet başkanına bir telgraf çekti.

«Size oyunumun ilk gecesi için iki çağrı gönderiyorum. Bir dostunuzla gelebilirsiniz. Eğer varsa.»

Ertesi gün Shaw'a telgrafın yanıtı geldi.

«Çağrınız için çok teşekkür ederim. Oyununuzun ilk gecesine gelemiyeceğim için üzgünüm. İkinci gece izlemek istiyorum. Eğer varsa.»

ATO — İSTANBUl
Attillâ ERDEMLİ
Bostan Sokak Deniz AP. No: 31 C/1
Şemsipaşa — Üsküdar / İSTANBUL

Sedat ÖZTÜRK

SEBEP NEYMİŞ?

Zümran, dersini iyice çalışarak okula gitti. Öğretmen kendisini derse kaldırdı:

— Çalıştın mı? dedi.

— Çalıştım öğretmenim.

— Anlat bakalım öyleyse.

— Anlatmam...

— Niçin?

— Çünkü anlatırsam yarın için başka ders vereceksiniz!.

Ümit KAYAÇELEBİ
P. K. 9. — VAN

—o—

YAVAŞ YAVAŞ

Kadın gece eve geç gelen kocasına çıkışıyordu:

— Çok içiyorsun. İçki insanı yavaş yavaş ölüme götürür.

— İyi ya, benim acelem yok henüz. Yavaş yavaş giderim.

Erol GENÇER
Emirbeyazit Mah. Kabaklı Sok. No: 3 MUĞLA

Erol GÜLTEKİN

ATEŞ

Sigarasını yakmak için çakmağını aradı ama bulamadı. Evde unutmuştu. Televizyon izlemekte olan arkadaşını dürttü:

— Ateşin var mı?

Arkadaşı kendisini televizyondaki filme kaptırmıştı. Bakmadı:

— Ağzını hayra aç, dedi. Ateşim olsa hemen doktora giderim.

Hüseyin DENİZ
Aziz Bakkaliyesi Eliyle
Ceylanpınar — URFA

BİTİRİM'E

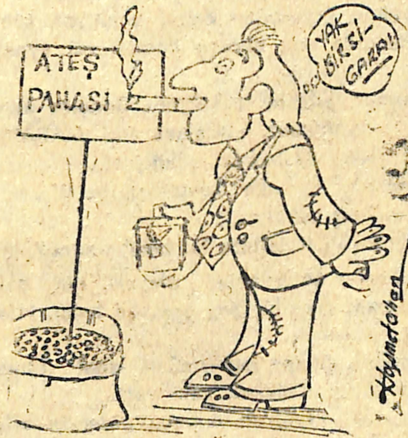
Yangınım sana
Kitabıma - defterime
No'lur inansana
Dedi çocuk - kıza..
Yanıtladı o da
Kitabın - defterin
Üstüne - yemin edeceğine
Çalış derslerine
Geç sınıfını - bitirim...

M. Erol POLAT
P. K. 39 — ÜSKÜDAR

DENGİNE VARMIŞSIN

Senin için;
O artık evlendi dediler.
Dediler ki, vardı bir zengine.
Ne yapalım,
Herkes dengi dengine..
Sen zengindin ben fakir,
Bana gelmiş olsaydın,
Görürdün beni hakir.
İyi olmuş zengine varmışsın;
Zengine hevesliydin,
Dengine varmışsın...
Adın Gül'dü
Demek yüzün de güldü...

Veysel KARASOY
PTT Memuru — MANİSA

Haşmet CİHAN

TAKSİM

Arkadaşım Mehmet:

— Cümbüş çalmaya çok merakım var, dedi. Öğrenebilir miyim dersin?

— Öğrenebilirsin, dedim.

— Hani şöyle bir taksim yapardık, dedi.

Yanımızdaki masada oturan Hüseyin takıldı:

— Taksimi boşver Mehmet abi, Aksaray yap, dedi.

Hüseyin DENİZ
Aziz Bakkaliyesi Eliyle
Ceylanpınar — URFA

HESAP

İki arkadaş barda oturmuş içkilerini yudumluyorlardı.

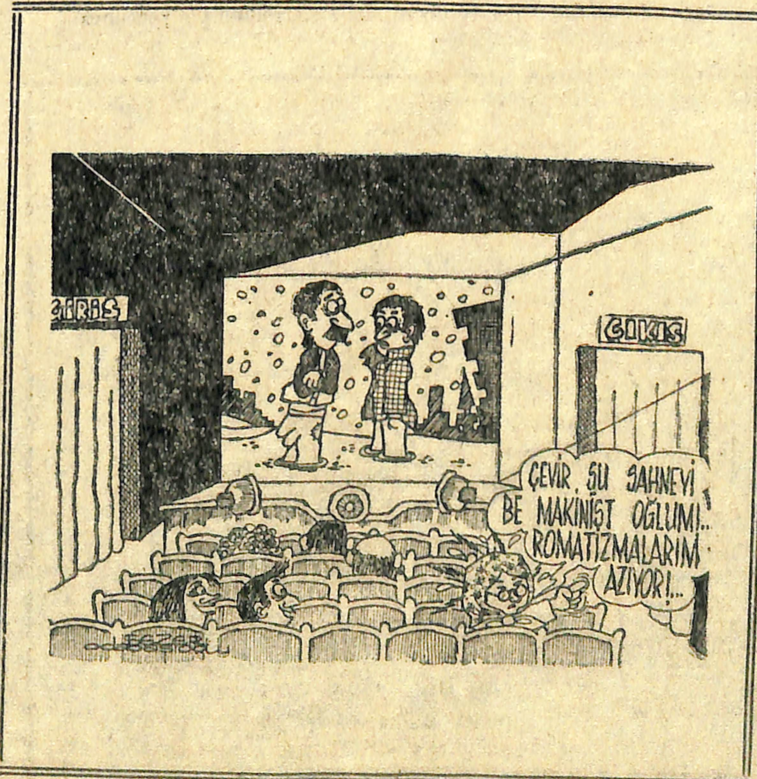
— «Şu kadınlar,» dedi biri. «Bu kadar parayı ne yaparlar hiç anlamıyorum doğrusu. Sigara dersen, çok içmezler. İçki dersen çoğu içmiyor. Kadın dersen zaten kendileri kadın..»

Osman ZEREN
Zeren Oteli — BİGA
ÇANAKKALE

KİLİSE DİREĞİ GİBİ ENSESİ VAR

Amerikan barında
İçkilerin en
Enfesi var.
Kilise direği gibi
Ensesi var.
Adamın keyfi yerinde.
Cıbıldak Arif'in ise,
Yaraları var içinde...

Veysel KARASOY
PTT Memuru / MANİSA

AH... AH

Aylık aldım alalı
Düşüncelere dalalı
Hiç yüzüm gülmedi
Memur oldum olalı

Her tarafa borçlandım
Zamlarla uyandım
Ayın üçü olmadan
Yine parasız kaldım

Ne eylersin bu hale
Bulunmaz mı bi.. çare
Eti çoktan unuttuk
Olduk bir avare

Necmettin ÇAKIR
Derinkuyu — NEVŞEHİR

İZNE BAK

İzin istiyorum
Sevgili yavrucuğum
Ve tersleme
Sonra kahrolurum..
Hep uzaktan sevdim seni
Yakından - sevebilir miyim?.

NE İSTER ?

**Can bu, çeker!..
Ayva ister
Elma ister
Nar ister!
Oduncular
Kar ister!..
Kumarbazlar
Zar ister!
Hacı ağalar
Pavyon ister,
Bar ister!
Kaleciler
Kaleleri dar ister.
Halini görmek
İçin fakirin
Politikacılar
Far ister!
Beli bükük
Doksanlıklar,
Yâr ister!
Can bu, çeker!.
Kaymak ister
Börek ister
Bal ister!..
Kırat ise
Nal ister!..
M.C. nin geleceği
Belli değil.
Fal ister!..**

HAVLU ATTIRIYOR!

«Hamama giren terler!» diye bir söz vardır. Günümüzde terlemek için hamama girmeğe gerek yok!..

İnsan günümüzde sürekli hareket ve eylem içinde yaşamını sürdürüyor. Dışdan, kimbilir nasıl bir görünüm veriyoruz? Nasıl yorumlanıyoruz turistlerce? Türkiye'ye gelen turistler, «Şu Türk'ler ne hareketli, ne çalışkan insanlar!» diye.. Belki de bizleri hayranlıkla seyrediyorlardır.

Bir simitçi, durduğu yerde duramıyor... Zabıta memurunun markajından kurtulmak için, ordan oraya deplase oluyor, bir kaç simit satmak için 90 dakika değil, bütün gün koşuyor, çaba harcıyor! Yaşam sahasında ayak basmadığı yer kalmıyor garibanın!.

Eline ne geçiyor?.. Sadece ekmek parası! Bir futbolcu gibi, milyonlar değil. Bir dargelirli, bir işçi de aynı çabayı, aynı eforu harcıyor. Alacaklılar peşinde, koş babam koş!.. Kaç babam kaç!

Kan - ter içinde kendini eve zor atıyor. Hazır terlemiş, girsin banyoya yıkansın değil mi? Döksün kirlerini bir iyice!.. Ama nasıl döksün, buna olanak var mı? Yok elbette.

Ne banyosu var fakirin, ne suyu, ne tüp gazı var, ne elektriği!

Bu durum yaşam ringinde havlu attırıyor yenge hanımlara ancak!..

Başka bir şey yok yapılacak..

ÇEKİLENLER!

Bir bakıyorsunuz, M.C. iktidar olmuş. Nutuklar çekiliyor!.

Ucuzluk, bolluk, Nurlu ufuklar, derken.. Arkasından zamlar geliyor. Hem de, yüzde yüz! Ahlar.. Oflar çekiliyor!.

Bir bakıyorsunuz, piyasadan demir çekiliyor, tüp gaz çekiliyor, insan yaşamında son derece önemli rol oynayan ilâçlar çekiliyor...

Bir bakıyorsunuz, silâhlar çekiliyor.. Gençler ölüyor, analar yas tutuyor! Bir bakıyorsunuz, içki şişelerine (HARAMDIR!) diye yazılar yazılıyor.. Gene de kafalar çekiliyor!..

Bir bakıyorsunuz, Aydınlar kabuğuna çekiliyor.. Cahillerin elinde tesbih, tesbihler çekiliyor!..

Yoldan geçen kadın turistlere bir bakıyorsunuz, iç çekiliyor!.

Ayıp oluyor, daha neler neler oluyor!. Bir bakıyorsunuz, Televizyonda proğram diye bir şey yok. Ev halkı, televizyon başından çekiliyor!..

Bir bakıyorsunuz, otolar kaldırımları işgal etmiş!.. Cadde ortasından giden yayanın dikkati çekiliyor!..

Bir bakıyorsunuz, ayağında pabucu olmayan adam, bangır bangır bağırıyor..

«Yarın çekiliyooor!...»

Üstü başı dökülen adama bir daha bakıyorsunuz:

«Bir milyon, bir milyon!» diyor.. Gülerek çekilip gidiyorsunuz.

BAYRAM!

**«Bayram değil
Seyran değil
Eniştem beni
Neden öptü?»
Demesin diye
Şükran!..
Çağırdı kapıcıyı,
Geldi Bayram!.
Sarıldı eniştesi
Şükran'a...
Öptü!.
Bayram değil,
Seyran değil..
Deme sakın dedi
İşte geldi
İşte geldi
Bayram!
Sonra,
Eğildi kulağına
Bayram'ın..
«Bunu saymam
Gene gel» dedi
Bir şey anlamadı
Bu işten,
Gitti Bayram!**

—o—

KARA HABER

Enerji kısıtlaması üç kurban vermiş.

Bayrampaşa'da bir kahvede çıkan çatışmada otomatik silahla üç polisi öldüren Toğay Yazıcı adındaki kaçakçı ışıkların sönmesinden yararlanıp kaçmış.

—o—

BEYAZ HABER

Enerji Bakanlığının Hilton Oteli'nde verdiği ziyafette sadece kuş sütü eksikmiş. 10 ton et, yarım ton tatlı harcanmış.. Gecede ayrıca 2500 şişe içki ve 8 bin şişe meşrubat içilmiş. En önemlisi, binlerce lambanın gündüz gibi aydınlattığı Hilton'da delegeler elektrik kısıntısını farketmemiş.

Farketselerdi ne olurdu? Zaten sorun, enerji sorunu. Konferansın adı da, Dünya Enerji Konferansı!.

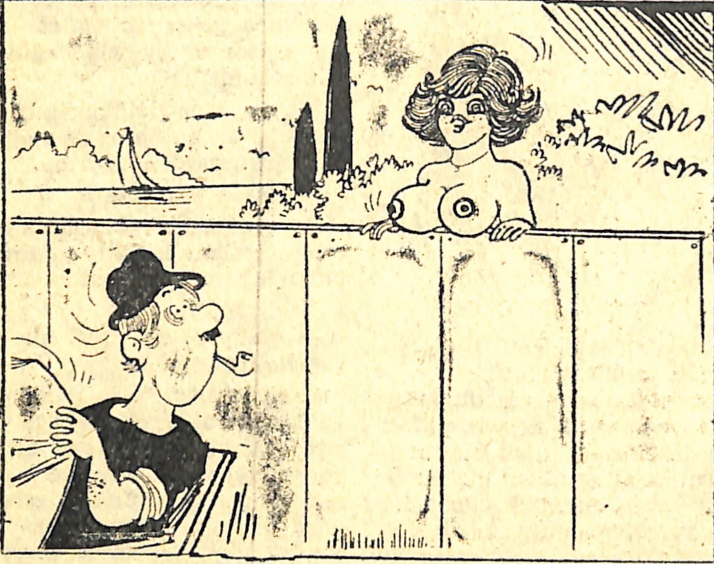
Delegelerin elektrik kısıntısını farketmemeleri önemli değil. Bir semtte elektriklerin kesilmesinden yararlanan kaçakçıların, üç polisi otomatik silâhlarla taramaları önemli. Yazık oldu polislere..

Karanlık, karatoprağa verdi genç polisleri..

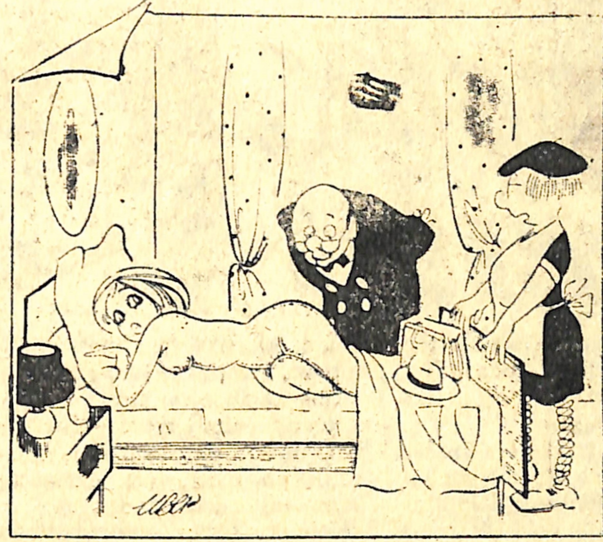

— Size bit pazarından gömlek aldım. Sıra ile hergün biriniz giyersiniz!...

HAFTANIN ÇİZGİLERİ

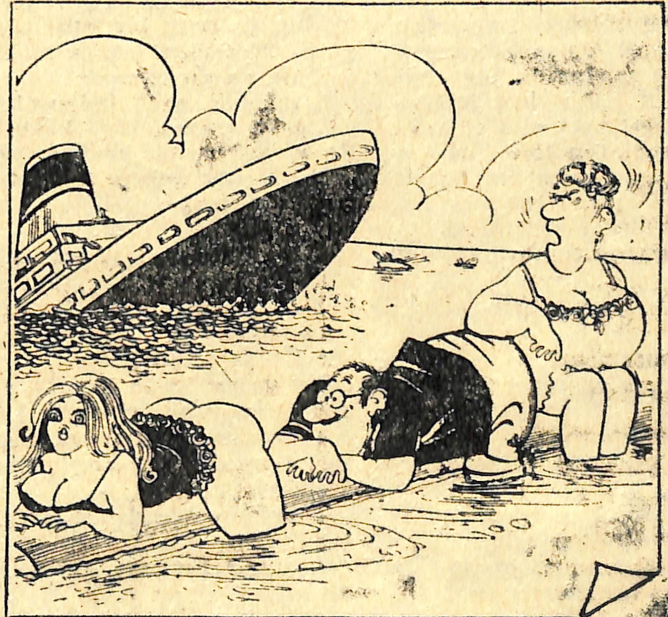
– BÜYÜMÜŞÜM DEĞİL Mİ?
GEÇEN SENE BUNLARI GÖREMEZDİN!

– BU SABAH YÜZÜ NE KADAR
SAĞLIKLI DEĞİL MI
DOKTOR?

SİZ BİR AŞK UZMANISINIZ GALİBA

– BAYILDIM BU KAZAYA!

– KUŞLAR TÜY DÖKMÜŞ SEVGİLİM
DEMEK Kİ YATAĞIMIZ KUŞ TÜYÜNDEN!

Bir Gençlik Anısı!

— Tamam dostum, bu kez terfiin çantada keklik demektir... Ama, hay şeytan, nereden aklına geldi bu fikir?

— Bir fikrin birden aklımıza neden geldiği hiç bir zaman kesin olarak bilinemez. Benimkine gelince... Belki de eski bir gençlik anısından doğdu!.

**

Olay bir gün öncesi meydana gelmişti. V. sınırının küçük gümrük bölümünde önemli hiç bir şey geçmezdi.

Nakliyeciler, hemen hemen hep aynı kişilerdi. Ve sınır bekçileri tarafından tanılınırdı. Bir kaç turist, yada hafta sonu gezisine çıkanlara gelince, onlar da fazla incelenmezdi. Depolarındaki benzine varıncaya kadar Belçika'dan satın alan bu insanları fazla hırpalamağa lüzum görülmezdi. Hasılı, yaşam son derece monotondu.

— Deklare edecek bir şeyiniz var mı?

— Pasaportunuz?

— Deklare edecek bir şeyiniz var mı?

— Pasaportunuz?

İşte, her günün değişmez soruları.

Bir sabah, Jean işine henüz gelmiştiki, telefon çaldı. Açtı, telefonu. Esrarengiz olmağa çalışan genç bir kadın sesi:

— Bu gün, öğleden sonra, mavi, Belçika plakalı, 75 numaralı, bir Volksvagen sınırı geçecek. Yirmi iki ile yirmibeş yaş aralarında iki genç tarafından kullanılıyor. Gençlerin biri esmer, kıvırcık saçlı, orta boylu. Diğeri sarışın, sevimli mavi gözlü. Her ikisi de kibar tavırlıdırlar. Onları yakından inceleyiniz, dedikten sonra telefon kapandı.

Jean bu sözleri ciddiye almadı. Doğal olarak arkadaşları da. Çünkü bu, bu çeşit bildirilerin ilki olmadığı gibi, sonuncusu da olmıyacaktı kuşkusuz.

Bununla beraber, Jean, yine de tetiyteydi. İster ciddi, ister şaka, hiç bir söz onun bir kulağından girip diğerinden çıkmazdı. Eh, ne olur, ne olmaz derdi...

Sabah, her sabah gibi geçti.

Belçika plakalı bir kamyon, Fransa plakalı bir kamyon, yedi özel oto, dört pikap. Aynı sorular, birer slam.

Saat üçe doğru, sabahki telefon konuşmasını kısa bir süre önce bir an için kafasından silmiş olan Jean, sınır kapısına yaklaşan mavi Volksvageni görünce dikkat kesildi. Derhal arabanın yanına koştu. Belçika plakalı 75 numaralı arabaydı. İçindeki gençlerde tarife uyuyordu. Biri sarışın, diğeri esmar, temiz yüzlü gençlerdi.

— Deklare edecek bir şeyiniz var mı?

— Hayır, benim yok, diye cevap verdi sarışın genç.

— Ben bir portatif radyo satın aldım, dedi esmer olanı. 3,275 Belçika frangı. İsterseniz faturayı göstereyim?

— Hayır, dedi 'ean. Radyoyu görmeği tercih ederim.

Portatif radyoyu plastik kutusundan çıkardı, içini açtı, pilleri inceledi. Normal, ufak bir radyoydu bu. Olağanüstü hiç bir özelliği yoktu. Şimdilik onu daha fazla kurcalamamağa, fakat yine de elinde tutmağa karar vererek:

— Bagajınızı açarmısınız, dedi.

— Hay hay.

Bagajda, orta boy iki valiz vardı. Lüks olmamakla, temiz yeni valizler.

— Valizleri içeri getirin, açalım bakalım, dedi yine Jean.

Gençler valizlerini alarak sakin adımlarla Jean'ı izlemeğe başladılar. Jean onların sakin tavırlarında bir tuhaflık sezdi. Çünkü yolcuların sinirliliklerine, olur olmaz konuşmalarına alışıktı. Gümrük memurlarının meraklarına karşı her zaman huysuzlanırlardı. (Ne oluyoruz?), (Bize zaman kaybettiriyorsunuz..) gibi sözlerle sızıldanıp dururlardı.

Ama bunlar bir şey söylemiyorlardı. Gümrük hücresinin eşiğinden adımlarını henüz atmışlardı ki, sınır kapısında ufak bir araba durdu.

Marne plakalı ufak arabayı genç ve güzel bir rahibe kullanıyordu. Hemen hemen sivil giyinmişti genç kız. Koyu renk bir tayyör vardı sırtında. Rahibe olduğunu belirten tek şey başındaki lacivert rahibe başlığıydı.

Jean'ın meşgul olduğunu gören arkadaşı Philippe yaklaştı yeni gelen arabanın yanına. Rahibelere saygısı vardı ve içi öteberiyle dolu olan arabayı üstün körü gözden geçirdi. Bir rahibe rahatsız edilemezdi. Eliyle geç anlamına gelen bir işaret verdikten sonra saygıyla eğilerek onu selamladı.

Bir şimşek aydınlığında, bir an içinde, Jean bütün bunları gördü ve olduğu yerden bağırdı:

— Hayır, bekleyin.

İki delikanlıyı gümrük hücresinde bırakarak içinde rahibenin bulunduğu ufak arabanın yanına koştu.

— Philippe, sen içeri gir ve gençlerle meşgul ol.

Philippe hayretler içindeydi. İlk kez ilginç bir iş çıkacağa benziyen bu olayı nasıl ona bırakıyordu kendinden bir derece yüksek olan Jean? Çünkü gençler daha önemliydi onun için. Bir rahibe kızın arabasını araştıracakta ne olacaktı sanki?

Omuzlarını silkerek, memnunlukla hücreye yöneldi.

— Nereye gidiyorsunuz, hemşire? diye sordu 'ean.

— Reims'e. Birliğime katılacağım.

— Ya Belçika'ya ne yapmağa gitmiştiniz? Bu sorumu saygısızlık saymazsınız sanırım. Görevim bu.

— A, tabii. Brükseldeki mıntıkaya yerleşen bir arkadaşımı ziyarete gitmiştim. Çok hastaydı çünkü.

Tatlı, yumuşak, bir kızdı ama sorulardan pek hoşlanmadığı açık bir şekilde görülüyordu. Yarı alay, yarı sitemle:

— Belçikayla Fransa arasında böyle sıkı bir incelemeden mi geçiriliyor insanlar? diye sordu.

— Sandığınızdanda fazla, hemşire, diye attı Jean.

Sorularının ve araştırmasının onu güvensizlikle sarsmasını istemiyordu. Kısa bir çekingenlikten sonra:

— Pasaportunuzu görebilir miyim, hemşire? diye sordu.

Kız kimlik kartını ve pasaportunu uzattı. Jean bunları alarak yanından uzaklaştı. Büroda, Philippe, gençlerin valizlerini açmış içlerini karıştırıyordu. Valizlerden kuşku uyandıracak bir şey çıkmadığını gören Jean memnunlukla gülümsedi.

Telefonu açtı.

Rahibenin yanına döndüğünde, dudaklarındaki gülümseme silinmemişti.

— Her şey tamam mı? diye sordu rahibe.

— Pek değil, hemşire. Arabanızı şuraya parkediniz ve beni izleyiniz.

Jean'ın ses tonu değişmişti. Ama hala gülümseyen yüzünden bir şey okumayamamanın olanaksızlığı içindeydi hemşire.

**

Rahibenin sırtındaki tayyörün kol kapakları içindeydi elmaslar.

Yazısız

Bir makas darbesiyle dikişler kesilince, pırıl pırıl elmaslar, yakutlar yerlere saçılmıştı.

— Şimdilik bu kadar, dedi Jean. İç çamaşırlarına bakmak için bir kadın arkadaşımızı çağırmak zorundayız. Sahte bir rahibede olsa, kadındır, utanır bizden.

— Ya delikanlılar? Onları bırakalım gitsinler mi? diye sordu Philippe.

— Deli misin? Hala bir şey anlamadın mı? Üçü de suç ortağı bunların. Telefon eden bu kızdı. Dikkati gençlerin üzerine çekerek bizi oyalamak istedi. Başındaki rahibe başlığı da senin gibi duygusal ve budala gümrükçüleri etkiledi.

∴

— Peki, otuz sene sonra işine yarayan gençlik anısı nedir?

— Öğrenciyken, kamplara giderdik. Arada birde trenle büyük şehre inmek isterdik. Oysaki harçlığımız azdı, hem tren biletine, hemde şehirde bizi eğlendirmeğe yetmiyordu. Bu nedenden, beş kişi para toplar ve tek bilet alırdık. En önden çıkacak olan bileti sırtında taşıdığı çantanın en altına koyardı. Sonrada ellerini kollarını sallıya sallıya çıkardı. Parmaklık önünde bekliyen biletçi arkasından seslenirdi:

— Hey, delikanlı, biletinizi vermeği unuttunuz!

— Oh, affedersiniz.

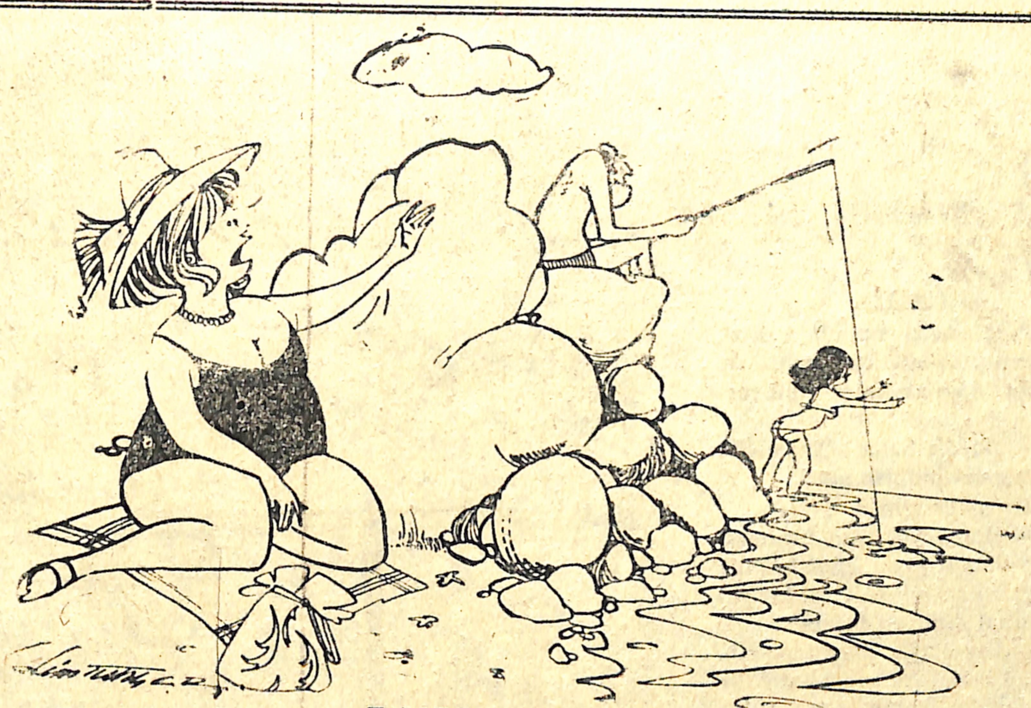
Ve, önce ceket ceplerinde, sonra pantolonunda, uzun bir arama başlar, en sonunda çantanın dibinden çıkardı tren bileit. Bu sürede de dört arkadaş, biletçinin dalgınlığından yararlanarak dışarı çıkardık. Şimdi, anladın mı aradaki benzerliği?

— Her şeye rağmen, aynı değil olay. Yalancı ile gerçek rahibeyi nasıl ayırd edebildin?

— Sahte olduğuna emin olduğum kimlik kartı üzerine kaydedilen kilisenin telefon numarasını çabucak buldum. Orada bir rahibeler birliği mevcuttu ama, Belçikaya giden bir rahibenin dönüşünü beklemiyorlardı.

— V... sınırı için ne büyük değişiklik! Monoton yaşantımıza bir süre rahatlıkla tahammül edebileceğiz!

Çeviren : Süheylâ AYKUT

— Tutabildin mi kocacığım?...
— Tuttum, kaçtı karıcığım!...

KAZIK (Gazetelerden)

«Üçüncü kattan kazık üstüne düşen kişi,
Ölmedi» haberine, hayret içinde kaldım.
İlk şaşkınlıktan sonra tetkik ettim o işi,
Sonra, kazık yemenin faydasını anladım.

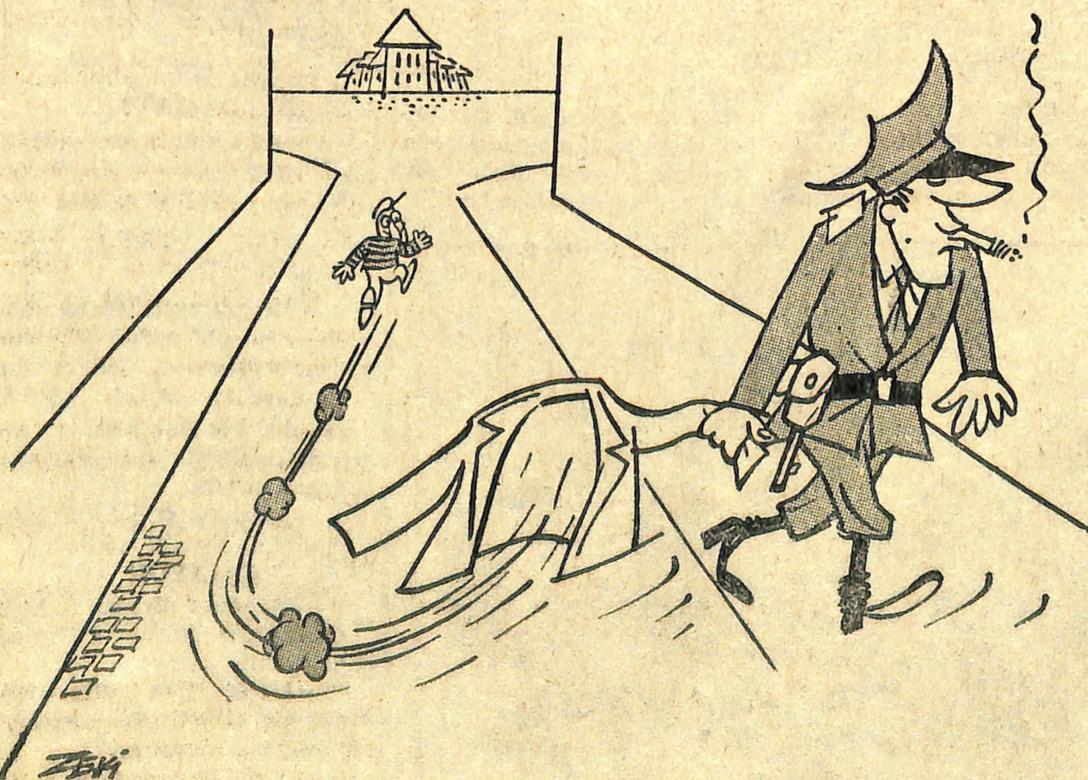
ANTRENMAN (Gazetelerden)

Zayıfla be kardeşim gel de uy şu zamana,
Zamlı bir şey almazsın, paran gitmez yabana.
«Zamları sırtı kalın olanlar çekecekmiş»
Şişmanlar (haydi marş marş başlayın antrenmana)

TALKIN (Gazetelerden)

Ele talkını verdi kendi yuttu salkımı,
Cümle garibanların, yıkıverdi mülkünü.
Gelin şu faciayı görün, ÜMRANİYE'de,
Polisle karşı karşı, getirdiler halkımı.

Fuat ERTEKİN

YAZISIZ

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare ede
Ergin Ortaç

Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi
No: 8-10, Daire: 3, İstanbul
Telefon : 22 18 11

İLÂN FİYATI : Kapak içi santimi 60 lira, iç sayfalar 65 lira.
Fiyatı : 250 kuruş.

ABONE FİYATLARI : Yurt içi yıllığı 125.— TL. Altı aylığı 62.50 TL. Yurt dışı yıllığı 250.— TL. Altı aylığı 125.— TL.

Dağıtım : Hürriyet Gazete Dağıtımı A. Ş.

MİLLETLER GÜLÜYOR

CAHİL

Genç adam, yanındaki kıza hayatını anlatırken barmen de dikkatle anlatılanları dinliyordu.

— Büyük baba, Austerlitz savaşında öldürülmüş.

Kız safça sordu:

— Hangi yokuşun başında:

Delikanlı kızın bilgisizliğine sinirlenirken, can kulağıyla kendini dinliyen barmen:

— Kızmayın, diye fısıldadı. Cahil işte... Ne sebepten öldürüldüğünü soracağına, yokuşun ismini soruyor!.

NEDEN?

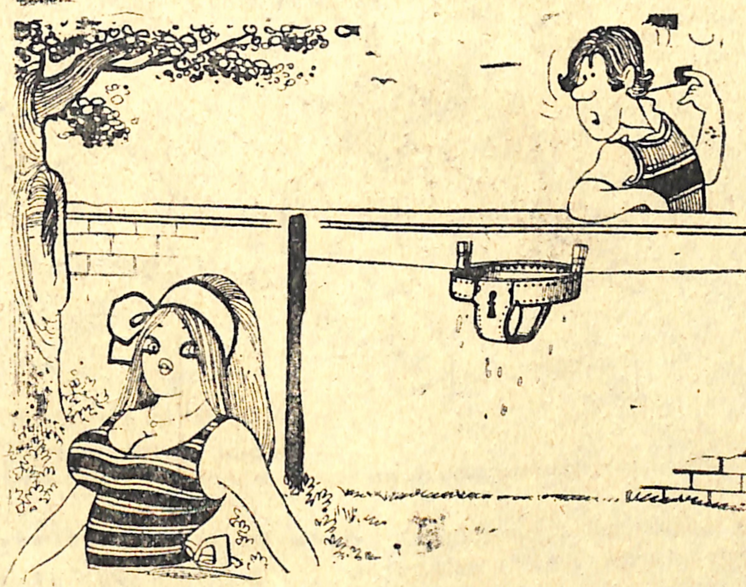
Arkadaşına:

— Karımla iki yıldır konuşmuyorum, dedi.

Diğeri sordu:

— Neden konuşmuyorsun?

— Sözünü kesmemek için.

— Olacak şey değil... Kocanızın bu kadar kıskanç olabileceği aklıma gelmezdi!...

ASPİRİN

Son derece meraklı bir kadındı. Vakitli vakitsiz doktoruna telefon eder, ondan aldığı cevapların üstünkörü olduğunu sanarak sinirlenirdi aynı zamanda. Bir gece, saat üçte, doktoru yine uyandırdı:

— Doktor, yanlışlıkla bir tüp aspirini birden yutmuşum, ne yapayım? diye sordu.

Doktor, uyku mahmurluğu ile:

— Önemi yok, diye cevap verdi. İki aspirin yutun, yatın ve yarın gelin sizi muayene edeyim!..

AYNA

Bir kadın, aynada, ilk kırışıklarını görünce, kederle:

— On sene sonra, bu yüzü de arıyacağım, diye mırıldandı.

— Bana elli frank daha ver, şapkamı da çıkarayım!...

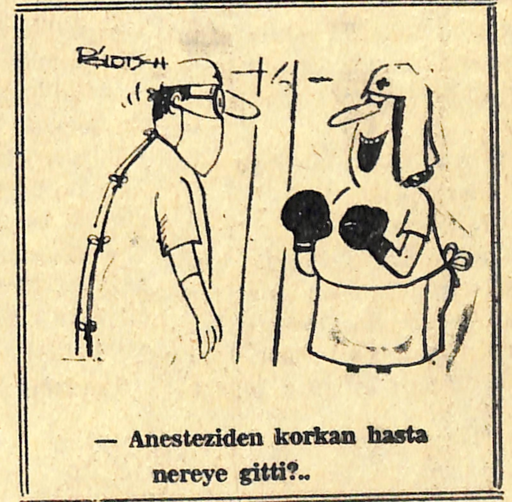
MİLYONER BABA

İneceği yerde arabayı durdurtan Rockfeller, bir dolar bahşiş verdiği şoförün yüzünü buruşturduğunu görünce sordu:

— Canınızı sıkacak bir şey mi oldu?

— Dün oğlunuzu götürmüştüm, dedi şoför, bana beş dolar bahşiş vermiştide, onu hatırladım...

— O başka, diye şoförün sözünü kesti milyoner. Oğlumun çok zengin bir babası var. Ama benim yok!

— Anesteziden korkan hasta nereye gitti?..

7. GÜN

Rahip, pazar günü tarlasında çalışan köylüye sordu:

— Hiç düşünmediniz mi?

— Neyi hiç düşünmedim mi? diye cevap verdi köylü.

— Altı günde dünyayı meydana getiren Tanrının, yedinci günü dinlenmekle geçirdiğini?

— Biliyorum, dedi köylü. O, işini altı günde bitirmiş, ama görüyorsunuz biz yedi güne bile sığdıramıyoruz!..

KAHVALTI

Faturayı inceliyen kadın:

— İkinci günün sabah kahvaltısına (Ekstra 50 frank) diye bir ilave yapmışsınız dedi, neden?

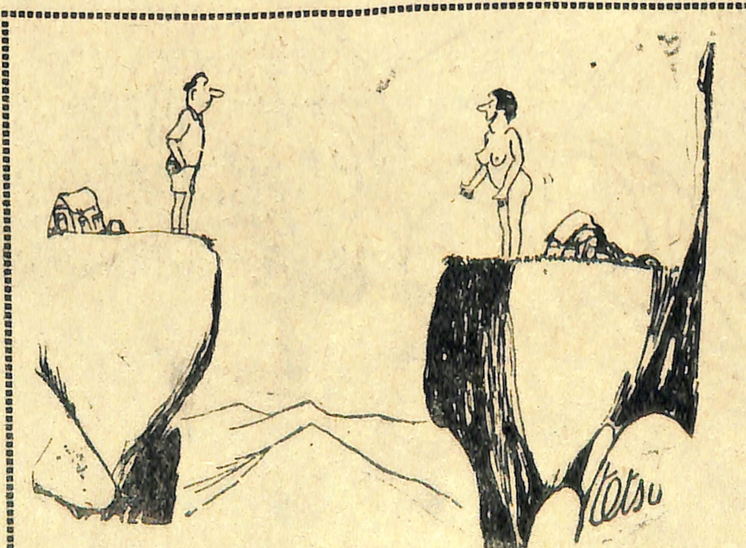
Hizmetçi kız pişkin bir tavırla nedenini açıkladı:

— O sabah, sizin erkenden yürüyüşe çıktığınızı söyliyen mösyö, kahvaltıyı yatağına getirmemi istemişti de!..

SAAT

Profesör, en arka sırada oturan çocuğa bağırdı:

— Siz, arkadaki... Her on dakikada bir saatinize bakmanız umurumda değil, ama durup durmadığını anlamak için kulağınıza götürmeniz yok mu, işte o deli ediyor beni!

— Haydi, şimdi atla artık!...

YA DAMAT?

Çocuk ilk defa bir düğün görüyordu. Gelinle damat çıkarken annesinin eteğini çekti:

— Neden gelin beyazlar giymiş?

— Beyaz, mutluluğu sembolize eden bir renktir de ondan, dedi annesi. Gelinin bu an duyduğu sevinci, giydiği gelinlik dile getiriyor.

Siyahlar içindeki damada bakan çocuk:

— Anladım, dedi. Herhalde damat da matem tutuyor!..

ÇALIYOR

— Nasılsın? diye sordu biri. Çocuklar ne alemde? Oğlan ne yapıyor?

— Hepsi iyi, dedi diğeri. Oğlan bir orkestrada çalışıyor.

— Ya... Ne çalıyor?

— Şimdilik pek fazla değil. Ara sıra bir iki cüzdan, ceket, palto gibi önemsiz şeyler!.

düşünmeyin

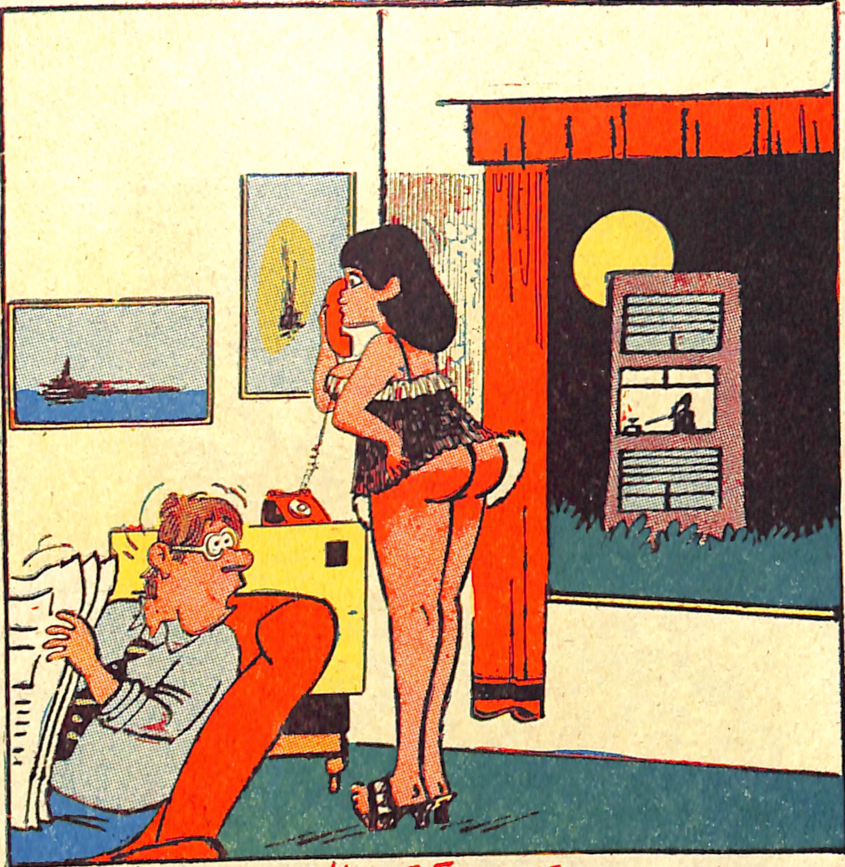

ZİRAAT BANKASI

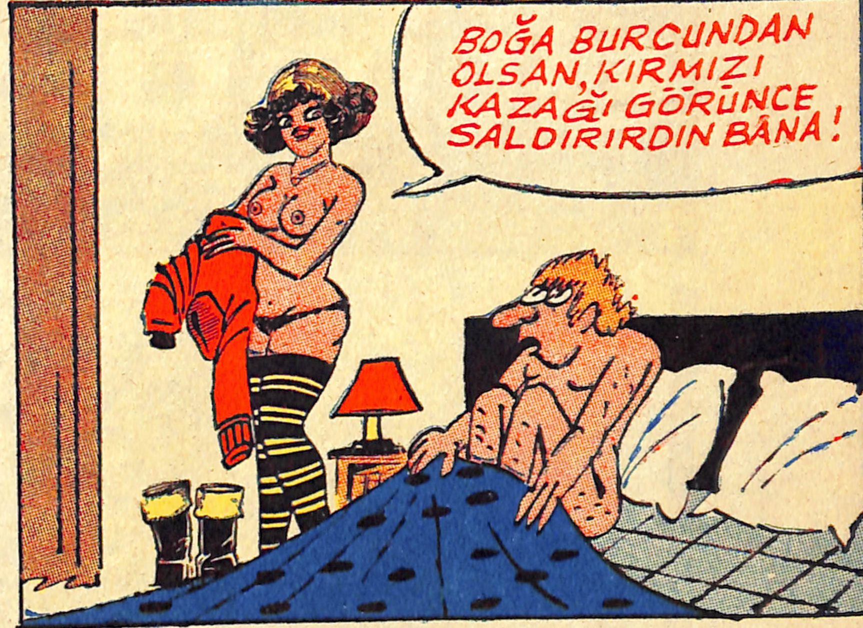
her yerde
her zaman

SİZLERLE

Akbaba

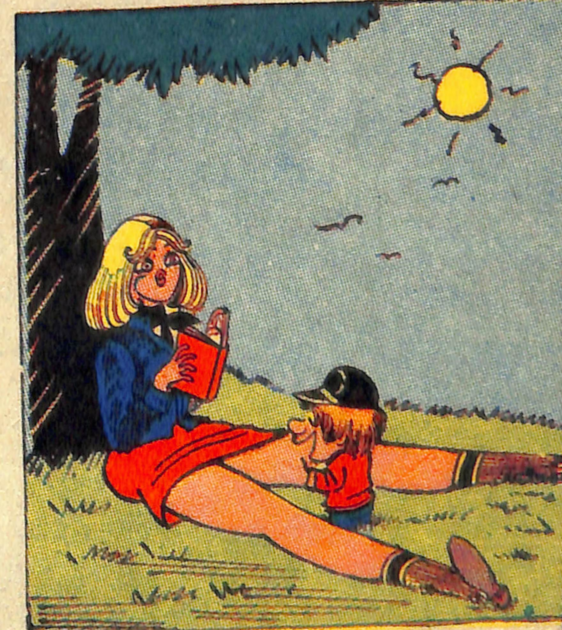
–YENİ GECELİĞİMİ İLK GÖREN VE BANA KOMPLMAN YAPAN ERKEK SİZSİNİZ!

–BANA VERECEĞİN HEDİYE NEREDE?

–BİRAZ BÜYÜK OLSAM BU ARADA GÜZEL VAKİT GEÇİRİRDİM DEĞİL Mİ?..